

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

α. 14

LVCIANI PISCATOR, SEV
reuiuſcentes. Bilibaldo Pirck
heymero, Cæſareo Conſilia-
rio, Patricio ac Senatore,
Nurenbergensi
interprete,

Eiuſdem Epistoła Apologetica

α. 1
Pindarus.

ῥάκερδεια λέλογχε θαμινὰ κα
καγόρος.

α. 1

CLARISSIMO AC EXCELLENTI IVRIS
Doctōri Laurentio Beheim Diui Stephani Babenber
gæ Canonico Bilibaldus Pirckheymer. S, D,

Inorgia. Si cunctorū mortaliū res gestas scrutatus fu
eris, iucūdiſſime ac eruditissime mi Laurens,
ſi omniū gentiū historias diligēter euolueris
nullum vnq̃ hominū genus peius audiuiſſe
inuenies, q̃ eos, qui virtutē ac ſapiētiam, tanq̃ pprias
ſibi deſumpſere ac vēdicauere. nō q̃ per ſe virtus ipſa,
vel ſapiētia, vituperatiōe aliqua eſſet digna, ſed quia il
larū prætēxtu, ſemp̃ perditiffimi quidā deliteſcentes, ea
ppetrare ſunt auſi, quæ apud ſceleratos quoq̃ nebulos
nes reprehēſione nō carerent. nemo ſiquidem manifeſte
malos, tam inſenſo odio pſequi cōſueuit, quē admodum
eos, qui Curios ſimulāt, & bachanalia viuūt. q̃ propter
apud Platonem, perq̃ acriter Calicles in deſides iſtos
& ignauos inuehit, q̃ Philoſophiæ obtētū, inutile ocium
& linguæ vitæq̃ tenebras ſequūtur, oſtendēs eos in an
gulis cōmurmurātes, ingenuum, magnū, aut dignū qd
loqui nunq̃, publica & priuata omnia ignorare, nilq̃
niſi arguta ſiue deliramenta, ſiue nugalia exercere. verū
de Philoſophiā illa nō ſentit, quæ virtutū oīm discipli
na eſt, quæq̃ in publicis ſimul, & priuatis officiis excel
lit, Ciuitatesq̃ & reſpu, ſi nihil phibeat, cōſtanter, forti
ter, & perite adminiſtrat. ſed de iſta futili, atq̃ puerili
meditatione argucia, nihil ad vitā, neq̃ tuendā, neq̃
ordinādam, pmouente. qua id genus homines cōſeneſ
cūt, male feriati, quos Philoſophos & vulgus eſſe pu
tat, & miſeri illi ſibi ipſis applaudētes, nō ſolū eſſe, ſz &
cūcta ſe ſcire arbitrātur, cū tamē omnia ignorēt, & toti⁹
vitæ ſpacio nihil aliud, ſummis etiā laboribus q̃ nihil

scire didicere. Apud Athenarū quoq; asperrime Mytilus ille, philosophos eiusmodi taxat, tanq̃ ab omni virtute alienos, ac viciorū cūctorum receptacula, hominū scelestissimos, & iniustissimos appellās, & qui minime cōstantem exerceāt vitam, sensus vero, & scientiæ humanarum, oīno sint expertes. petulātes insup, mollissimos, vel si hoc careāt vicio auarissimos, iuidiosissimos, ac arrogātissimos, eos esse ostendēs, temerarios preterea, Calūniatores, & cōuiciatores egregios, expilatores, ac abliguritores, ad totius deniq; humanæ vitæ vsum, penitus inutiles. ideo a Lacedemoniis olim mīme admissos, ne præter reliquā improbitatē, urbem quoq; cōtentionibus, iurgiis, ac intēpestiuis replerēt Elenchis. ab Atheniensibus vero, ad coruos actos. a Lysimacho rege, toto regno eiectos. a Romanis quoq; sapientissimis, ac optimis viris, tanq̃ inutiles, & noxios, vrbe pulsos. quapropter Anaxippi Comici iambica. hæc, olim in omniū ore fuisse refert

Philosophos
phistarū. li.
xiii.

Hei mihi philosopharis? philosophos attamen,
Compertum habeo, verbis sapere tantummodo,
At esse stultos in factis plane video.

Tales quoq; Madaurēsis philosophus, affabre depinxit: Prophanæ philosophiæ turba imperitorū ait, vana scētitudinis, priua veræ ratiōis, inops religionis, indiga veritatis. scrupulosissimo cultu, insolentissimo spiritu, deos negligit, pars ī cōtemptu tumida nō rite venerat, omnes sed inscie metuūt, pauci vero impie diffitentur. Proinde vt gētiles obmittamus, quis ignorat quale nā certamen, Christus deus, & saluator noster, aduersum Hypocritas, scribas, ac phariseos inierit. cū illoq; quoq; fraude, dolo, & machinatione, mortē acerbissimā, & indignissimā ptulerit. adeo semp improbis virtus exosa

Plinius.

fuit, ac maxime iis, qui sceleris consciētia exagitati, viri
tamē probi & haberi & censerī voluere. qui si poti⁹ bo
ni esse, q̃ videri atq; id qd̃ cæremoniis ac titulo præ se
ferunt vere moribus exprimere mallent, neq; ipsi alios
iniuria afficerent, nec ab aliis qualia nollent audire ac
ppeti cogerēt. veluti ii qui cōtra christianā institutionē
ac bonorū morū honestatem, in optimum & acuratissi
me doctū virum Ioannē Reuchleyn, plaustro cōuiciis
plena exonerare, tā petulāterq; facūdiam caninā exer
cere nō erubuerūt. scz, ne a gentiliū philosophorū dege
nerarēt improbitate, sed illos tā factis, q̃ verbis, egre
gie repræsentarēt. nō de iis loquor, q̃ causam suā legitti
me sunt tutati, iure enī quicqd̃ fit, iniustū esse nō potest,
præcipue tanto sub iudice, sed de illis, qui omisso fidei
negocio, deuoratoq; pudore, tam virulenta rabie, ac exe
crabili furore sunt debachati, vt plane ozimū (quod ma
ledictis & pbris letius, & fœcūdius puenire dicit̃), cō
seuisse videātur. Hæc nō scribo mī Laurens, q̃ liti alie
næ me immiscere cupiā, vel quempīā cōtra ac deceat,
defendere intēdam, nullius addictus iurare ī verba ma
gistri. nō iccirco q̃ vellicatoꝝ quorūdā scriptis ineptissi
mis ac leuissimis, me lesū putem, ideoq; stomacher ac
pprias iniurias vltū eā, siquidē haud ita nostra inacuit
cōtumelia, sed q̃ sciam, nil homini ingenuo, maxime ve
ro christiano, turpi⁹ & indignius esse, q̃ tam effrenatis,
& temerariis maledictis ac cōuiciis velitari, tā nephan
da & teterrima in multoꝝ ruīnam & scandala pferre,
quæ nec de lupa meretrix, de lenone mimus, de furcife
ro impurissimus diceret sacrilegus. quæ est enī audien
tium edificatio, ppter iudeorū libros chřianorū carnes
maledicēdo deuorare, adeoq; cōtumeliis digladiari, vt
vix iudaico, ne dū christiano noīe dignus esse cēsearis.

Quæ est christianæ religiōis defensio, si longe acrius q̃
christiana māsuetudo pmittat incandescas, ac non solū
in tantū virum fanda pariter & infanda euomas, sed &
omnes amicos eius mordicus arripias? possem & ego
stulta illorū loquacitate irritatus, cōtra insanientes inla
nire, ac suaues illos viros, sibi ipsis, tanq̃ i speculo ostē
dere, nī id naturalis phiberet æquitas, nī id chrīana de
testaretur pietas. absit enī vt a quo iunior semp abhor
rui id vergētibus annis ppetrare incipiā, atq̃ imitator
sim eorū, q ob linguæ amaritudinē merito reprehēdun
tur, illi loquātur spurcias, qui & spurca cōmittere pos
sunt, ego vero diuinis ac christianis institutis edoctus,
scio saluatoris esse præceptū, ne maledicētibus remale
dicamus, neue malū p malo reddamus, quod tantus il
le magister nō solum ore docuit, sed re ipsa plane adim
pleuit. præstat igit̃ tolerādo illius sequi vestigia, q̃ vin
dicando sanctissima mādata trāsgredi, siquidem vera
in hoc mundo victoria, nō ab agendo, sed patiēdo, con
trariaq̃ penitus ratione est aucupāda, quoniā non qui
iniuriam infert, sed qui patit̃, vincit. Proinde blactera
mina hæc nō solū nō cōtumeliosa, sed admodū honorifi
ca mihi esse duco. Sigdem inter reliq̃ scribūt, se a Bili
baldo nescio quo i Nurenberga lefos esse, tanq̃ nulli⁹
sit Bilibaldus momenti, quoniā ipsis incognitus. cœter
rum faxit deus, optimus maximus, vt semp illis rema
neam ignotus, ac nūq̃ mihi a talibus benedicat̃ a qui
bus vilipēdi, q̃ laudari præstat. Antisthenes cū aliquā
do ab improbis extolleret̃, magna inqt anxietate mace
ror, ne forte mali quippiā fecisse videar. me igit̃ igno
rēt, quoniā nec ego illos scire laboro. deinde me Reucha
linistam appellāt, verū tantū abest vt cognomē id egre
feram, vt etiā sumopere ob illud exultem, Sigdem vere

affirmare ausim, inter cūcta externa, quæ mihi diuina
benignitas vel indulgenter concessit, vix aliquid eque
me, ac bonorū viroꝝ amicitia oblectare. præcipue, quā
nō casus, sed litterarium peperit consortiū. eam siquidē
tanti facio, vt potētissimorū etiā principum dignationi
æquare non dubitem. magnā igit̃ eruditorū amicorum
copiā, non solum p̃ germaniā, sed vniuersam ferme Eu
ropam, mihi esse & gaudeo, & glorior. Amicus igit̃ ma
gnus ille Roterodamicus Erasmus, defecatum naturæ
specimen, quē eodē famoso libello, Theologū eloquen
tem appellare nō dubitāt, tanq̃ citra facundiā, omni ca
reat scientia. amicus item celebratissimus ac eruditissi
mus Reuchleyn, viri qui nō solum vitæ excelleāt p̃bi
tate, ingenii floreat dexteritate, linguarū emineant va
rietate, eloquētiæ polleāt scelicitate, sed & doctrina ab
soluta, eruditioe exquisita, scientia multifaria, gloria de
mum verissima, tanq̃ Heroes quidā fortunæ aleam su
perauerūt, ac virtutis adoria humanos ferme terminos,
supgressi sint. qs igit̃ tantorū virorū amicitia nō gau
deret? qs eorū familiaritate nō oblectaret? siue igit̃ me
Erasmistā, siue nūcupēt Reuchlinistā, nulla cōtumelia,
sed poti⁹ me laude affecisse sciāt. Proinde reprehensione
nō carerē, si Capnionē amicū tam veterē defensione mea
fraudarē, maxime cōtra iūidorū cōtumeliosam insolēti
am, & tam impudēter, ne dicā nequiter, conficta menda
cia, quæ tamē partim ridēda, ptim vero tanq̃ aniles fa
bulæ sunt cōtemnenda. illud vero prætereundū esse nō
videtur, q̃ famoso illo libello, optimo viro obiiciunt, in
quint enī, vt a iudeis aurum extorqueret, in eorum fa
uorem multa pueris scribere non erubuit. verum o r̃pa,
o mores, si a iudeis munera accepit, cur nō qs dederit?
vbi quādo & quantū ille accepit? num aurū, argentūue

signatū fuerit: palam ostendunt. quod si minus tantum
 facinus cōprobare possunt, ut pfecto nunq̃ poterunt,
 cur tam nephandi criminis hoīem christianū insumula
 re audēt? nōne scriptū est? Quicūq; dixerit fratri suo fa-
 tue, tenebit ad gehēnam ignis. quo igit̃ supplicio di-
 gni erūt, qui pximo suo tā falsa, detestanda, & ab omni
 veritate aliena obiciūt crimina? quæ nō solum cohercio-
 nem exigāt temporalē, sed & pœnam mereātur æternā.
 hæc vere labiorū sunt delicta, ob quæ in laqueū incidit
 peccator, qui in pximū suum fabricat malū, & inimicat̃
 aduersus hoīem sine causa. sane cōiectura inquiūt, tātī
 sceleris cōuinci potest. verū o admirādi, nunq̃ probat
 p̃sumptio, in iis, quæ veritati minus sunt cōsona. p̃in-
 de si cōiecturis agēdum cēsset, & nos paulisp̃ rhetorisa
 re patiant̃. siq̃dem cōiecturis manifeste cōprobabim⁹.
 Capnionē n̄m tātum facinus nō solū nō fecisse, sed nec
 si voluisset facere potuisse, ideo nec vnq̃ anīo voluisse.
 Quid enī virum christianū ad tātum scelus impellerē
 debuisset, ut iudeorū amicitiam, & fidei, & veritati præ-
 ferre dignū duxisset? num illorū amor? verū is odio est
 dignissimus. num aduersus christianā pietatē iracun-
 dia, ac veræ religionis contēptus? sed adeo incredēdum
 id, ut nemo sanē mētis, talē quid nec fingere, ne dū crē-
 dere auderet. sed nec reliquis affectibus impelli potuit,
 utpote vir penitus ab iis alienus. quid igit̃? nūquid iu-
 deorū amicitia veritati pretulit? & recte quidē inquiūt,
 ob quā cupidine cœcus, & cōmodū, ac diuitias, tātī scē-
 leris authoramēta cōsequi sperauit, at q, vir grādxuus,
 & multis honoribus iā functus, christianis deniq; parē-
 tibus ortus, tam dedecorosum quid auderet? qui & ipse
 egestate nō laboraret, verū diuitiis afflueret, filios qb⁹
 male parta reliquere posset nullos haberet, paucis am-

plus ob ætatem indigeret. Denique qui certo certius cognosceret, etiã si tam detestanda auariciæ succubere voluisset, iudeos tamẽ ob innatam auariciã, magnã pecuniam nunq̃ exposituros, parua nullo sibi vsui futuram. porro, quis crederet virũ prudẽtem, tam inopẽ animi, adeo mẽte excidisse, vt tam ingens scœlus ac tãti scœnã facinoris, vnq̃z latere posse cõfideret? & si hoĩes, certe nõ deum, quo adiutore ille, ne Atheus putetur, certissimã ex inimicis vindictã sperat. verũ rei gloria & famæ assignatio illum incitauit, quasi pfidorũ iudeorũ cõsortiũ, aliud q̃z certam ignominiam afferre posset. dubia igit̃ spe, nec vlla necessitate adactus, in certũ periculũ se cõmittere voluisset, ac innocẽtem senectutẽ, tam turpi & iaudito facinore defœdare? pristini honoris immemor, officiorũ quæ omnibus prestauit, chr̃iani nominis, æternæ salutis, ac ante acta demũ vita, quæ neq̃ ad tẽpus simulari, nec vilo modo mutari potest. & cui longe maior fides adhibenda est, q̃z inuidorũ criminationib⁹ vniuersis, quæ subito & facile a scœlestissimo etiã ad tẽpus cõfingi possunt. p̃inde cũ plane cõprobatũ sit, Capnionem nostrũ, rem tam improbam nunq̃z in animũ induxisse, lōge facilius ostẽdi poterit, aduersarios pugnãtia dicere, & i ipsius potestate nunq̃z fuisse, vt iudeos fauore suo p̃tegere potuisset (vt obiter preteream Ardelionum nostrorũ curiosam indagationem, & quã nõ deceat magni principis secreta reuelare, ac cõsilia quæ ipse abscondita esse voluit & iussit, passim omnibus diuulgare) Quap̃pter admodũ miror, Reuchlinomastiges, tanta vecordia tãtaq̃ cœcitate p̃culos, vt impossibilia quoq̃, p̃ certis ac veris affirmare audeant. Si enĩ Reuchlyn in iudaicum fauorem quid Cæsareæ maiestati suassisset, nũ ideo Cæsar illi parere coact⁹ fuisset? quinĩmo si Cæsar,

5
vt est sapiētissimus ac optimus, puerse & inique Capni
onem cōsuluisse depræhēdisset, nōne potius in cōtrariā
sentēciam, cum ex eius arbitrio cūcta penderent, trāsi
uisset? debebant equidē illius negocii gestores, tāto acri
us, vt eorū opinio executioni mandaret, instare, quāto
plus Reuchlinū ad iudeorū fauorē inclinatū sensissent.
qd enī si malę cōscientiæ reatus illū exagitasset, ei mole
stius esse potuisset, q̄ si dolens ac frendens, iudeos quo
q̄, vna cum libris vniuersis, exuri cernere coactus fu
isset. Nūc vero christianæ religionis defensores illi egre
gii, ac acerrimi iudaicæ pfidiæ impugnatores tātis agi
tatur intemperis, vt principali penitus omisso negocio,
qd tamē lōge minori labore, tpe, ac impēsa absolui po
tuisset, ad linguæ violētā cōfugiūt temeritatē, & bilē,
virusq̄ omne in Reuchlinū innocētē euomere cōten
dūt, ac si qs e manibus emisso alite, cū in illū nequeat,
ī relictas tamē pēnas furēter seuiat, Quāuis nō desint
qui prærepti lucelli potius gratia nō vllōs insaniuisse,
q̄ veritatis amore commotos fuisse autumnēt. & hanc
ipsam Helenam esse cōtendunt, ppter quā tam acriter
cōflictauerint. Coeterū vt noxam tam fraudulētā effu
gere videant, hac omnia ob chřianæ fidei zelum, se cō
mittere fingūt. verū absit vt fides sanctissima, spurcissi
mis ptegat cōuiciis, petulātissimis defendat cauillis,
non docet hoc deus noster christus, quoniā mitis est &
humilis, nō pmittit vas electionis Paulus, qui cōtentio
nes, emulatiōes, obloquutiones, concertatiōes, susurra
tiones, tumores, seditiōes, vociferationes, suspitiones,
cōflictatiōes, amarulētiam, inuidiam maledicētiam, ca
lumniā, & reliqua id genus vicia, longe a christiano ho
mine abesse, & vult, & precipit. modestia inquit, vestra
nota sit omnibus hoībus, quoniā nō cōfusionis deus,

sed pacis, Quid christi successor Petrus, nōne malum
malo, cōuiciū cōuicio retaliare phibuit? cūcti deniq; tā
gentiles q̃ christiani viri boni, semp pestilēs linguæ viciū
acerrime sunt detestati qđ & impudētissimo cuiq; ma-
xime cōtingere solet. Quæ si Reuchlinomastiges illi,
exactius perpēdissent, nunq̃ sanctissimā christi fidem,
sordidissimis maledictis, ac illotis sermonibus stabili-
endā esse cēsuisent, nunq̃ tāti dehonestamēti Idolum
erexissent, p cuius os impurū, q̃ ipsi palā nō auderēt,
tā effrenate deblacterarēt. Nūc vero psonati, ac digno
operculo tecti, omnia etiā in omnes sibi licere arbitrāt,
nam vt reliquas eorū sileā ineptias, nōne hoc piaculo,
vel risu potius dignū, q̃ tot tantosq; viros tam effrenate
lacefcere, tam petulāter sugillare nō verentur? Cōradū
Peutinger. Io. Cuspianū, qui ambo præter iuris laureā,
ea fulgēt dignitate, vt diui quoq; Cæsaris, etiā secretiori-
bus adhibeant cōsiliis. Ioachimū vadianum, Simonē
Lazium, quos oēs honoris gratia appello, Quinimmo
cauillis insectari sat non erat, nisi ex hominū eiectos nu-
mero, etiā brutis impurissimis æquiparassent, mutuis
inquiūt se laudibus extollūt, ac porcorū more fricant,
proh q̃ digna recutito homini, ex hara comparatio, cui
tamē, cū haud amplius iudaizare dicat, Suilla, ex qua
apud veteres quinq̃ginta ferme sapes fieri solebant,
veluti perna, petasones, lucanica, tomacula, insitia, &
reliqua id genus farcimina, non tam abominale, sed in
deliciis merito, esse debet, nam omnia munda mundis
porro germaniæ nostræ spem certissimā, Vdalricū Hut-
tenum, & nobilitatis stemmate clarū, & ingenio ac eru-
ditione prestantem, nō solū pseudo christianū appella-
re, sed etiā si diis placet, tali viro palā minitari, ac oēm
defensionē penitus adimēdam esse cēsent. nemo inquis

unt, nobilitate excusandus videtur. quin potius maioribus suis degenerans, posteris omnibus suae ignobilitatis relinquet exordium. ex quibus plane liquet miserrimos ac temerarios homines, & conditionis propriae oblitos, & interneciuo odio ita extraterminos metis esse positos, ut liberum arbitrium ac violentiae sceptrum in vniuersum genus humanum accepisse certissime putet, ac firmiter credant, ita ut cuncta quae vel maledicendo, vel maleagendo, perpetrant, illis aequa, digna ac iusta esse videantur. Quod vellem serui viri modestius ac verecundius egissent, ne astutulis suis commentis insigni Theologico nomini, tam turpes notas inuississent, verae philosophiae maiestatem adeo temere profanassent, quandoquidem & si aduersarios suos ut male audiant dignos putant, indigna tamen quae male dicat sanctissima Theologia, indigna christiana fides, ut a Neophyto defendatur, & tanquam coelum illius humeris sustineatur, non ita salus defecit populi, ut alienigenae nostrae fidei mysteria, ne dicam oues lupo committi debeant, sed multas deo inquirunt animas, noster lucrat. verum si ii quoque illius instar tanquam mali genii seu Cacodemonas quidam, inter fideles grassari incipiant, tum demum manifeste cognosci poterit, num tam acerba discordiae seminare poma, num tantas inter christianum populum turbas concitare, lucrum, seu rectius damnum sit appellandum, Siquidem confictae ad tempus simulationi, temere credendum haud esse, praeter coetera vel Hispaniae nobis documento erunt, longe enim satius erat, Marranos, quos appellant, in natia remanere perfidia, quam veritatem palam simulantes, clanculum iudaizare, Quid enim de male mutatis illis, maxime iam inueteratis sperandum sit, varia edocet exempla, quin Caesar ipse nup Augustae multis audientibus, miram & lepida[m] retulit historiam

q̄ plane ostēdere voluit iudeis cōuersis, idem cū ch̄ria
na cōuenire pietate, q̄soricum generi cū felibus. at qui
cuncta aiūt euangelia ægregius discipulus noster me-
morix cōmendauit, verū an nulli qd apostolus præcipi
at scitis? nō auditores inqt, legis iusti sūt apud deū, sed
qui legē opere seruant iustificabūtur, & diuus Iacobus
quæ vilitas fratres mei, si fidē dicat aliquis habere se,
facta vero nō habeat, num pōt fides saluū facere illū?
igit̄ quo pacto mādatorū obseruatores erūt? quorū ser-
mo vt Cācrena serpit? ne erretis fratres deus nō irridet.
nō est hoc veram fidem seruare, si ea ptuleris, que nihil
nisi ad audientiū subuersionē cōducunt. nō licet ch̄ria
nam pietatem verbo & lingua simulare, re vero & ope
etiā iudeis p̄niciosiora cōmittere. quibus p̄fecto nil ius-
cūdius nil posset accidere exoptabilius, q̄ cōtribules su-
os, orci caneros, ac spurcissima illa, p̄pudia iter christia-
nos hoīes, tam improbe debachari, tam infeste obgan-
entes cernere, vt plane idco cōuersi cēserent, quo libere
ch̄rianis cōuiciari, & ea p̄petrare audeant, quæ ne dum
apud iudeos, sed nec immanissimos p̄mitterent Barba-
ros. p̄inde scripta tam p̄terua, & insigni stulticia famo-
sa, sua esse per sanctē negant, nō quia displiceāt, sed q̄
admiratione ingēti digna videant. Coeterū si tam in-
cōcinna, ac omnis doctrinæ expertia, non composuere,
cur edidere? vel si neq; edidere, cur ne ederentur impe-
dimēto haud fuere? an ignorāt in pari culpa esse eū, q̄
damnū dat, & qui nō p̄hibet cū prohibere possit? euol-
uant scripturas, & inueniēt quā p̄cā mereant, q̄ acce-
scunt iis, qui morte digna cōmittunt, vel saltem cōmittē-
tibus obuiā non eunt. Equidē si glorias inanes flare ac
īgenium, siue suum, seu alterius cuiuscūq; ostentare cu-
piebāt, multa cū h̄breā, tum gr̄cā, & latīna superāt,
q̄bus nisi litiū auidi fuissent, plus q̄ si Ephesiā dianæ

templū incēdissent, clarescere poterāt. cur nō magnum
Erasmi scribēdo, emēdando, & vertēdo potius imitari
voluere, q̃ male dicēdo, optimo Capnioni impedimen-
toesse, ne quæ iam diu parturiebat, aliquādo pareret?
poterāt et ipsi sui specimē dare, si Capnionis verbo mi-
rifico, mirabilius, grauius, copiosius, si arte cabalistica
acutius, præclarius, absolutius qd. ptulissent. verū non
deerat animus, volūtas, libido, sed deerat ingeniū, do-
ctrina, solertia, quod si ob litterarū græcæ & latinarū
ignorātiā, seu vt ipsi volūt cōtemptum, hæbreis poti-
us (cū aliter nō valerēt) famā querere dignū duxissent,
poterant sinon ppria industria, saltem iudei, vel chri-
stiani cuiusdā recutiti opa, multa quæ adhuc siue i Ca-
balistica seu Thalmutica doctrina recōdita latebant, i
lucem pferre. ac ex iis quæ vel bene litterat⁹ Capnion.
vel Paulus Rizius & ipse amicus noster eruditus, præ-
terierāt, dei ecclesiam locupletare. quāto fuisset lauda-
bilis, archana legis eruere mysteria, q̃ linguā garrulā
velut ensem maledictis acuere, q̃ ignauo animo, ac p̃ca-
ci ore, tam bruta ac omni dedecore maculosa effutire.
siqdem poterāt de triginta duab⁹ scientiæ viis, de diui-
nis attributis, & vnitatib⁹ abstractis, & quō omnis san-
ctitas in deo compræhēdit̃ & cōtinet̃, verba facere, vel
vltra diuina noīa, tam mirifice a Capnione explanata,
legis ac synagoge vocabula, seu decē magni dei sigilla,
totidēq; iusti cornua, cum litterarū cōbinationibus, &
psalmodiū secretis depromere, quid cabalista de verbo
dei, virginis partu, incarnatione filii dei, morte, resurre-
ctione, corporis eius in cibū & potū cōuersione senti-
rent, ostēdere. quid de cœli & terræ creatione, materia,
forma, separatis substātiis, anima itellektiua, fortuna,
fato philosopharetur, explanare, hæc si potius q̃ sordi-

Cabalistica

da deliramēa tractare voluissent, deprahēdissent pcul
dubio, quomodo pax & veritas, principiū de p̄cipio,
& lingua prauadeterior q̄ idolatria esse potuisset. siq̄
dem in libro midras tehelim plane reperissent, quādo
peccauerūt filii Israel in deserto, nō fuisse latā in eos iu-
dicii sentētiam, donec ppetrarūt peccatū oris, & hoc est
qd̄ scriptum est, & audiuit deus vocē sermonum eorū.
nūc vero odio excecātī, cum talia audire qualia ptulere
indignissimū putāt, seip̄s reprahēdere & condēnare
identidē pgunt, psuadent enī sibi, aduersarios suos a
nullo vnq̄ sacerdote, absq̄ publica reclamatione absol-
ui posse, Cæterū quis eos a seueri iudicis absoluet ira?
Hypocrita aī christus, eiice primū trabē de oculo tuo,
& tūc pspicies vt educas festucam quæ est in oculo fra-
tris tui. verū inquiūt cū tam acriter linguæ viciū detesta-
ris, nūquid Capnionis & Reuchlinistarum cōiicia tibi
laude digna vidētur? quinimo & tu quoq̄ decus & præ-
sidiū nostrū, semiiudeū appellasti, & de terra viuentiū,
(cum tamē christianus sit,) delēdum esse crudeliter iu-
dicasti. quibus, ne meip̄sum cōdemnare videar, respō-
deo, nec mihi Sillos, neq̄ aliquādo placuisse Sillogra-
phos. maxime quos cōgnouerim nō laceffitos, sed vltro
incessantes, obscœna iaculari scommata, verū quis nam
a campana tam absōna & rancidula, vnq̄ sonum expe-
ctasset suauiorē aut lepidiorē? vt obiter reliqua omittā
nugalia, quæ tamē p̄sancte ac decēter edita esse, admi-
randi illi Reuchlinomastiges, & scribūt, & certissime si-
bi psuadēt, a nemine q̄ a semetip̄s miserabiliter dece-
pti. sibi itaq̄ imputēt, sibi acceptū referāt, si tam egre-
gio tintinabulo, sua quoq̄, & tam digna echo respōde-
re nō desinit. Cæterū vt & ea, quæ ad me ptinent, diluc-
re videar, rem etiā altius repetere cogor, cū in celebri

Mentri ge-
neris.

Sturni-
glock.

illo conuētū, ab inuictissimo Casare Maximiliano sub-
 iniciū Treueris indicto, ac inde Coloniam Agrippinā
 translato, pariter & Nurēbergensis Rei Pu, & cūctarū
 Sueuiæ ciuitatū, quæ laudabili illa cōfederatione cen-
 sentur, legatū agerem, incidi Colonia in libellos quos-
 dam, recens a Capnione nostro in publicum emissos, in
 quibus, Reuchlinomastigarū delicias acrius impetere
 videbaſ. quibus lectis, illico virum tantum, p̄q̄ amice
 monui, vt animum moderaret, ac potius ratione vtere-
 tur, q̄ suis affectibus indulgeret, nec quēpiam dignū
 duceret cui malum p̄ malo, seu pro cōuiciis cōuicia red-
 deret. equidē Mopſo tum certius, quo nam res euasu-
 ra eſſet cōſpiciebā. at ille cōtumeliarū insolēs reſcripſit,
 me plane Heroica docere, ſed Hæreſeos crimen atroci-
 us eſſe, q̄ vt vllius q̄uis manſuetum ingenium id ferre
 poſſet, ſua cuiq̄ dolere in alienis facile quēq̄ téperatū
 eſſe. Verū q̄uis pudētis & verecūdi animi eſſet, vel fal-
 ſa vituperatione grauari, me tamē monitore ſe poſt hac
 téperaturū p̄miſit. num igit̄ q̄ in amiciffimo, optimo,
 ac doctiſſimo viro diſplicuit, id mihi i longe diſparib⁹
 hominibus placebit? abſit hoc, neminē enī vnq̄ laude
 dignū putabo, quē in cauſa etiam iuſtiſſima, minus mo-
 deſte rem ſuam videbo agere, minime vero omniū inſo-
 lētiſſima illa poſcinumia, quæ nō niſi mēdicando victū
 & veſtitum quæritant, publica q̄ ſuſtētantur eleemoſi-
 na. Sane nō ego quēpiam crudeliter damnaui, ſed ille,
 qui fratris ſui detractorē homicidam eſſe, homicidam
 vero partē in regno dei non habere aſſerit. ille inq̄, qui
 molam aſinariam in collo nugonū ac rabularum ſuſpē-
 dendam, ac eos in maris p̄fundū demergēdos eſſe cen-
 ſet. verū Theologia inquit, & chriſtianæ fidei defen-
 ſorē acerrimum, ſemiudeum appellati. ſed vtinā ille

False philo-
sophie cau-
sa.

mansueta & christiana potius dogmata, q̃ impiorū lus-
deorum execrandas blasphemias, ac viciosa verba am-
plexatus fuisset. christi nomē audio, christi vero præce-
pta nequaquā adimpleri video. nōne Apostolus maledi-
cos fideiū cōsortio depellit? nōne Sathanæ vt discāt nō
maledicere tradit? & q̃ plus est, tanq̃ indignis cœlorū
regnum adimit, qui igit̃ iudeis nephādiora halucinaf,
num christiano nomine dignus videri poterit? a fructi-
bus eorum, veritas ait, cognoscetis cos. q̃zuis epistolam
illam nō emisericim, nec ita scripserim, vt aliquādo in pu-
blicum exituram putarem. nollē enī quēpiam christia-
num scriptis meis offendere, longe minus famosiorē
reddere, eum, q̃ oris vicio, priusq̃ fidei merito claresce-
re voluit. quē etiā si emēdare vellem, haud possem, nec
si possem magnopere curarē. vtinam potius sancte & in-
nocēter vitam agere ppriam, q̃z alienam etiam iustissi-
me carpere detur. Cæterū quid nam in causa esse dice-
mus, q̃ nōnulli haud vulgaris existimationis viri, & q̃
in reliquis negociis nō penitus ineptiant, ita tamē non
unq̃z excandescant, vt plane Timonianam illam ama-
rulētiam referant, ita plerūq̃ pueri sensibus existāt, vt
tanq̃z infantuli, Succino seu Corallio, amuleti gratia, in-
digere videant̃. Equidem nil aliud q̃z falso nominatā
scientiam, & inanem deceptionem, vt Apostolus inq̃t,
iuxta traditionem hominū, iuxta elemēta mūdi, & non
iuxta christum. q̃z nōnulli pfitentes, circa fidem aberrā-
runt. semp discētes, & nūq̃z ad veritatis cognitionem
puenire valētes. non q̃ artem vituperem, quæ vt Cice-
ro ait, sicut sobrie pcepta ingeniū acuere, ita & puer-
re poterit, si multum tēporis, ac de verbis magis, q̃z de
rebus, deq̃ victoria magis q̃z de veritate sollicitum tene-
at. quod viciū, tam christianorū Theologi, q̃z gētilium

Dialectices
cognitio dis-
guis.

sapientes, ad modū prudētię cōtrariū esse putauerunt. Proinde dialectices cognitionē, & Theologis nō idignā, & doctissimo ac optimo cuiq; ornamēto esse existimo. dūmodo sincera, & nō deprauata tradat, dūmodo tpe & modo intra suos terminos coherceat, & nō cū litteris cōfundat sacris, quoniā nullū cōsortiū Christi & Belial. lucis & tenebrarū. verū nō parum multos inuenies, qui absq; deprauata illa cōcertatiōe, ac arguciarū fuligine, sanctissimā Theologiam cōsistere minime posse existi- mant. hinc est q; vetus testamentū a similib9 negligit, nouū q̄si Idiotis scriptū vilipendit, Apostolorū doctri- na vix lectiōe digna putat. Hinc q; diuus Hieronym9 tanq; grāmaticus cōtemnit, beatus Augustinus etiam num ignoratię damnat, quē dicaculi illi nec argumēta sua si in vitā reuerteret, intellecturū somniāt, non ppter rudem illam & insignē barbariem, sed quia instātiarū, relationū, ampliatiōnū, restrictiōnū, formalitatū, hec- ceitatū, quidditatū, & reliqua id genus portentosa voca- bula ignoraret. quicquid enim sylogismorū spinositate nō intorquet, id penit9 a Theologica eruditiōe alienū putāt. atqui Apostolo & diuo Hieronymo teste, sanctis- sima Theologia, dialecticis nō indiget involucris, quæ solum ambiōis sint cōmēta, & ideo sacris intermixta, vt sciētia cognitu difficilior putaret. quid igit mirum si tam inepte pleriq; viuāt, cū tam inepte philosophent? qd mirū, si a litigādi cōsuetudine eam cōtrahāt labem, vt inter oēs & in omnib9 superiores esse cōtēdāt? Quid deniq; mirū? si cū inprophanis gentiliū studiis cōsene- scant, minus christianā Theologiam, & rectæ viuēdi nor- mam, tenere videant. Proinde Hēbreos & Mahume- tanos assidue legē suā manibus versare, & in illa medi- tando operam quotidianā insummere cernimus, apud

Nulla gēs
magis legē
suā negligit
q̄ cbriana.

christianos vero nō defunt, q̄ Euāgelicæ doctrinæ bene multa, tanq̄ præstātiora, subtiliora, & vtiliora præferre soleāt. omnēq̄ Theologiæ vim in sola speculatione positā esse arbitrant̄, qua & superna recte cōsiderare, inferna vero prudēter gubernare, potissimū vero Hæreticorū decipulis se obuiam ire posse iactitāt, tāq̄ Hussitana labe quotidie haud latius serpat, & magnā Bohemiæ & Moraviæ partē, nō sine Christiani nois damno & ignominia late occupauerit. Hæreticos igit̄ poti⁹ ad verā religionē cōuertere decebat, quā christianoꝝ famā tam sordidis & viciosis verbis depeculari. vtinā minus quidā cōtemplarent̄, plus vero bene agēdo proficerent quādoquidē non verbis, sed operibus laus debet̄, & is maxime, ut Plato ait, audiēdus, cuius dictis facta cōueniūt. Nunc vero quādoq̄ adeo fœliciter speculationi incumbūt, vt post multoꝝ annorum cōtemplationē, post tercii cœli peragationē, sup̄ Donatū, vel Alexandrum Gallū, cōmentaria scribere haud pudeat. Non o Amici si quis persuasione ppria, doctrinæ opinionē induerit, aut Theologico noie sibi ipsi dignus videbitur, ideo & cōfestim mihi doctus, seu Theologus erit, quēadmodū nec s̄ctus, si sanctitatis opera min⁹ præstiterit. equidē magnū quid, & multa laude psequendū cēseo, si qs ad tantæ eruditionis fastigiū aspirare, ad tam exoptatam metam puenire valeat, vt Theologica appellatiōe nō indignus habeat̄, quādoquidem nō vulgi opiniōe, nō æqualiū adulatione frigida, sed vigiliis, sudoribus, algore, inedia, immēsis deniq̄ ac infinitis laboribus, tam præclarū ac ingētis sapiētix nomen acquiri poterit. Si quidē præter grāmaticā litteras latinas, græcas, & hæbreas callere necesse est. latinas, ne ob linguæ ruditatē Barbarus potius q̄ Theologus esse videat̄. Græcas,

Latine littere
discende.
Græce.

quoniā sine illis, nec cyclicā disciplinā, nec Aristoteles ipse itelligi queat. vt interim quātū fidei nostræ pdesse valeāt pretereā. Hæbreas quia ī illis, & veteris & noui testamenti mysteria cuncta deliteant. dein Dialectica quoq; discat, verū sincera, & suis terminis circūscripta. Proinde si Theologo Rhetorica defuerit, haud intelligo, quo pacto pplo christiano verba veritatis annūciare valeat, si saltē vt vulgus intelligat docere, & ita affectus mouere velit, vt obiter aculeus in hominū mētibus relinquat. q si īdoctæ plebeculæ cōclusiōes, corrolaria, porismata, & reliqua dialecticæ incognita vocabula, nimis iactanter ostētare velit, dormiat, seu penitus actio frigescat, necesse est. naturalis præterea ac transnaturalis, ad vnguē noscēda est philosophia. verū nō solū ea, quā Aristoteles diligētissime psequutus est, sed & diuinior illa, in qua sine cōtrouersia optimus Plato palmā obtinuit, quē & Tullius philosophorū deū nominat, & diu⁹ Augustinus ideo elegisse fateat, quoniā de vltimo hoīs fine, & de natura diuina, melius cæteris philosophis dixerit. vt interim dereliquis, tam nostris, q̃ græcis sileā Theologis, q omnes vno ore fatent, Chriana religioni, maxime Platonica, cōuenire Theologiā. verū illa absq; q̃ttuor mathematicis disciplinis, Geometria scz, Arithmetica, Musica, & Astronomia haud pfecte intelligi poterit. q̃propter in Platonica scholæ vestibulo inscriptū fuisse, memoriæ pditū est, nemo huc geometriæ expers ingrediat. igit & illæ discant. quo enī pacto quis absq; numeris Pythagoricis, seu Platoniciis lineis, animi generationē cognoscere posset? quēadmodū ex elementis, & linea recta, in circulū flexa cōstituatur, & p quē modū ex eodem circulo duo pducti, quorū ex altero septem annexi circuli, naturæ animæ tribuant, Sed & qd Plato

Hebreæ.

Dialectica
discenda.

Rhetorica.

Physica.

Platonis
philosophia.

In Timeo

In Parme-
nide.

In Pbæ-
done.

Historia

de primo omniū ente, & ei⁹ summa simplicitate, ac vni-
tate sentiat, quēadmodūq; æquiuoce, quō vniuoce, ens
de entibus predicet⁹, scire opepreciū est. Quid de eter-
nis & incorporalib⁹ substātiis, utrū ex nō ente omnino
an ex ente aliquo modo, & aliquo mō nō ente pductæ
sint. Quid de essentiarū incorporearū differentia, num
aliqua distinctio sit, ī substantiis separatis præter intel-
lectū. Quid de formis, an formæ aliquæ sint separatae,
an prorsus inseparatae, q; si separatae, utrū p se substet,
an in secūdis animi cōceptibus posite sint? num formæ
abstractæ sint cōpositæ? Vtrum mūdus ingenitus atq;
æternus? vel genitus & fluxus? aut simul genitus, & in-
genitus, & æternus. Quot motuū genera, quid de pui-
dētia philosophet⁹, & an p se sit, vel p accidens, de fato,
de libero arbitrio, & reliquis innūeris, vt ex multis ad-
modū paucula delibem. quin & hoc scire refert, in qbus
Plato & Aristoteles dissidere vident⁹, quid apud Aristo-
telem materia & forma. Quid apud Platonē magnū &
paruū, & cur materiā, hoc aliquid appellarit, an prima
vel secūda substantia potior sit, utrū Aristoteles animā
mortalem esse voluerit nec ne. quibus rationibus Plato
immortalitatē pbet? quo pacto Entelechia, motui quo
per se anima mouetur cōueniat? quid vehiculū animæ
Plato appellarit? & an virtus atq; honestū, vel potius
cōtemplandi scientia vltimus hominū finis censeride-
beat, hæc & cūcta reliqua, in quibus tanti viri, seu con-
ueniant, seu discrepent, siue in rebus naturalibus, siue
diuinis, siue iis quæ ad mores, siue ad differendi ratio-
nem ptinent, virū doctū, & Theologico nomine dignū
examussim scire decet. p inde historia quoq; Theologo
haud negligenda videt⁹, quoniam illa & libri sacri sunt
referti, & res gestæ ac temporū omniū ratio illius serie

recte explicant. præcipueq; is sapiēs habetur, qui ex
præteritis futurorū euētum, prudēter colligere, & gna-
uiter præuidere nouit. Porro, si Theologus nec iure no-
stro tam diuino q̃ humano peritus erit, non video quo
pacto diuina scite, ac sancte gubernare, vel humana so-
lenter, & legitime administrare valebit, nil igit q The-
logica laurea se dignū arbitrat̃ ignoret, sed ita pruden-
tia, eruditiōe, vsu, experiētia excelleat, vt plane quēpiā
exquisitæ sapiētia & doctrinæ virum referre videatur.
Qualis olim fuit Io. Camerarius vangionū episcopus,
Io. Picus Mirādulanus/Bohuslaus de Hassenstein/Io
Keyferspergi⁹/Engelhardus Funck. Io Rays. Io Cuno,
memoria quorū inter beatos ppetuo cōnumaretur/ Ex
viuētibus vero q̃lis est Reuerēdissimus Princeps Car-
dinalis Gurcensis, Io. Fran. Mirandule dominus/ Her-
man⁹ comes de Neuenar. Bernardus Adelmā/Iacob⁹
de Bānissis Decanus Tridētī⁹/Marquardus de Stein/
Sebastianus Sperantius hic Babenbergēsis, ille vero
Brixinēsis Præpositus/Bolfgangus de Tanberg Pata-
uiēsis/Erhardus Truchses Eystauiēsis, Andreas Fuchs
cum fratre suo Iacobo Babenbergēsis decanus/Io. de
Staupitz Augustinensium vicarius/Kilianus Leyb in
Rebdorff Prior, doctrina trilinguis/Io. Macheysen mi-
norum prouincialis minister/Gregorius Muffel Car-
melitarū puincialis/Melchior Pfintzing diui Sebaldi
Georgius Beheym sancti Laurētii Nurenbergæ Præ-
positus/Erasmus Roterodamus/Io. Speyserius/Io.
Eckius/Paulus Phrygio/Io. Oecolampadius/Esticam-
pianus/Io. Cocleus/Thomas Murner minoritanus/
Vuencefflaus Linck/Martinus Lueder Augustiniani/
omnes sacre Theologiæ doctores/Theodericus zobel
Io. Questēbergius/Iacobus Vuimpfelingius/Georgi

Ius diuinū
& humanū.

Sine gentili
um literatu
ra theologi
enadere pos
sunt.

us Reus Nurebergæ, Georgius Reyst Eriburgæ Cas
thūsiani priores, Vuolfgangus Volprecht Augustinen
sium Nurēbergæ prior, Io. Lang, Io. Fug, & ii Augusti
niani Io. Cæsareus, Cōradus Pelicanus minoritanus,
Benedictus Chelydonius, Hieronymus Emser, Mucia
nus Ruffus, Io. Bernerus, Georgius Spalatinus, Tho
mas Venatorius, Io. Hanerus, & qualis tu in primis
existis doctissime mi Laurens, vt ex multis paucissi
mos recenseam, consultoq; præteream reliquos littera
riæ rei procures, q; sacris initiati nō sunt, moribus tamen
ac vitæ probitate admodum excellant, super omnia
vero Theologus viciis omnibus careat, ac virtutibus
cunctis abundet, ne facta doctrinæ contraria esse de
præhendantur, quoniam non in verbo neq; lingua sed
opere & veritate laus omnis cōsistit, atqui non ex omni
ligno mercurius exculpi poterit, verè haud ita sentio, q;
sine litteratura Ethnica christi doctrinā, mancā esse
putem, absit hoc, nam sapiētia diuina, humanis nō in
diget inuētis, ideo & absq; Platone, ac Aristotele, etiam
ad summū Theologiæ fastigiū viam patere certissime
scio, & planiorē sane p quam ex nostris Hieronymus,
Augustinus Ambrosius Hilarius, & reliqui innumeri,
ex græcis Origenes, Basilus, Nazāzenus, Athanasius
Cyrillus, ingressi sunt, nō repræhēdo si quis beati Tho
mæ, vel subtilis Scoti, reliqua deniq; cūctorum specu
lantium scripta, vel ad vnguē calluerit, verū sacras litte
ras cūctis gētiliū nugis, longe anreponēdas esse duco.
in illis itaq; ingeniū exerceant Sciolī, & puerilibus Isa
gogarum cōmentatiōibus inuigilare nō desināt, dūmo
do pfectioribus, quos viderint excelsiora, digniora, ac
meliora eligere, nō inuideant, sed potius æqui boniq;
faciāt, si illos christi dei nostri euāgelicā doctrinā,

Dialecticę, vĕtus instrumĕtum Phisicę, magni Pauli & Apostolorũ dogmata Methaphisicę, priscorũ deniq; Theologorũ scripta logicę pręferre cognouerint, vtpote quę pro supbia humilitatę, p contĕtione æquanimi-
tatem, pro inuidia Charitatę, p cūctis demũ viciis vir-
tutes cūctas amplecti doceant. Eristicam & spinosam
Theologiam sibi retineāt, iis qui speculando cœlum cō-
tingerere nequeūt actiuam & euangelicam relinquāt.
Qua tu, vt ad te meus vertatur sermo, optime ac vene-
rande Capnion, potissimũ instructus, omnes iniurias
ac cōtumelias, vt christianum decet masculo feras ani-
mo, quemadmodũ enī qui cōtra æquitatem pximũ su-
um ledit, vir bonus haud appellari meretur, ita, & vir
fortis minime erit, q res aduersas tolerare nequit. maxi-
me linguę rabiem, ac imperitorum voces profanas, in-
primis itaq; regiũ esse putato, male audire, pręcipue
a palliatis illis mēdicabulis, & quę innata sua inuidia
se met torquere solēt. siquidē nemo vnq; tam absolutę
foelicitatis fuit, q malignātiũ dētes & calumnias eui-
tare valuerit, nec vlla ratione fieri poterit, vt viris ma-
gnis maledici desint. nam vt de pphetis & christo deo
nostro, tanq; maiori q rebus comparet humanis fileā,
nōne omnes viri boni ac virtute pręditi, semp & vbiq;
psequutionem perpeffi sunt. & vt Ethnicos pręteream,
quid Alexander pręsul Alexādrinus. qui in cōcilio Ni-
ceno cōtra Arrium subscripsit, ab amulis ppeffus sit le-
gisti, qd Origenes, Cyrillus, Gregorius Nazanzenus,
Athanasius ab Arrianis, Basilius a valēte, Cyprianus
ab inuidis, Tertulianus a clericis, Chrysostomus a mu-
liere etiā pulsus est, Boecius a Theoderico interfectus,
diuus Hieronymus & Aurelius Augustinus, nunq; im-
proborum caruere morsibus. ergo igit generosissime

Consolatio

Laus Cap:
nionis

Reuchlyn tu ne cede malis sed cōtra audentior ito, deo
enī dignus es vīsus, in quo experiet̃ quid pati posses.
siquidem nil tibi pdesset laudari ab illis, quibus place
re peccatū est. si hominibus placerem Apostolus inqt,
chrī seruus nō essem. nulla maiori laude affici poteras,
q̃ tam improbe culpari. vsq; ad tps scriptū est sustine
bit patiēs et postea redditio iocūditatis. nil deerat qđ
virtutū tuarū cumulo accedere posset, maximis honorib;
bus functus eras, eam vitā exegeras quā optimus qsq;
etiam votis expetere deberet, in te natura omnes vires
suas cōtulerat, eruditione vbertim excellueras, litteris
latinis ornamēto fueras, græcas ferme primus germa
niæ intuleras, Hæbreas nō absq; singulari industria, &
ingēti admiratiōe didiceras, foelicissimi īgenii tui q̃ plu
rima, sed non vulgaria monimenta reliqueras, tam nu
merosis igiē artibus, ac supra captū cogitatiōis ardu
is, cursum cōpleueras, ac solū hoc deerat, vt aduersitate
aliq̃ insigni, animi tui magnitudo pbaret̃, ac tanq; au
rū igni examinaret̃. en occasio tibi oblata est ægregia,
q̃ fortitudinis, cōstātiæ, ac pbitatis tue, specimē singulare
præbere posses. illā igiē benigne amplectere, ac æqua
nimis & patiēter aduersitates tuas sustine, maxime ve
ro linguæ violentiā, ac verborū temeritatē, quæ nil ali
ud q̃ scelerati animi īdicia & testimōia existūt. Siqui
dē insimulari quis innocēs potest, reuinci nisi nocēs nō
potest. magnumq; exemplū nisi mala fortuna nō inue
nit. ac solum eum quē diligit deus corripit, & castigat
omnem filium quem recipit, nisi certares minime coro
nam reportares, quis enī sanctorū sine tribulatione coro
natus est? aut qs vnq; tam absolutę fœlicitatis extitit (si
tamē fœlicitas aliq̃ reb⁹ humanis inesse potest) vt vitā
sine miseria, calamitatibus, erumnis, aut saltem aduer

sitatibus quibusdā exegerit? q̄ si quā indigna & nephā
 da ego quoq; ab æmulis ptulerim, recēdere deberē, ante
 diē clauso cōponet vesp̄ olimpo. verū diuina benigni-
 tas, me hucusq; ab inimicorum insidiis tutum reddidit,
 ac ex ore leonis & draconis animā meam cū iam mini-
 mo minus interiret q̄ sepissime eripuit, laudabilis vero
 tolerātia, qua ferme obcallui, & qua nil in hominibus
 prestantius aut commodius reperiri poterit, omnes ad-
 uersitates æquanimiter ferre docuit. pariter & tu exupe-
 rantissime Reuchlyn, sup̄ dominū curam tuam iacta,
 & ipse te enutriet, ac causam tuā discernet. nemo enī qui
 domino credidit derelictus est, & nemo qui in eum spe-
 rauit cōfusus est, q̄ nisi tecū fuisset tot aduersitatib⁹ resi-
 stere minime potuisses, sed patiētiā Iob audiuiisti, & fi-
 nē domini cōspexisti, q̄ est benedict⁹ ī secula. Proinde
 qd Zoilis nostris, ob tam impudētem et multifariā ver-
 bigerationē imprecemur, num superiorū & inferiorum
 gratiam malam? num vt species mortuorum, & quicqd
 manium ac laruarum ubiq; est, semp obuias habeant?
 omnia noctiū occurfacula, omnia bustorum formidā-
 mina, omnia sepulchrorum (vt ille ait) terriculamenta,
 num haud tolerandā fœminei sexus indignationem?
 num magni dei, num pphetarū maledictiones vniuer-
 sas? num eorum instar, vt erubescant, & in æternum in-
 gemiscāt? minime gētium, absit enī vt & nos sub chrīani
 nominis pretextu, Iudaizare, aut veteratorū quorundā
 pfectissimi discipuli esse videamur. sed qd precemur?
 scilicet vt cōuertant̄ & viuant, saniolem mentē induāt,
 iram comprimant, linguā & affectus refrenare discant,
 meliores laceffere haud pergāt, maliciam, arrogātiā,
 inuidiam, cū reliquis viciis cūctis longe arceant, igno-
 rantiam deponāt, animum optimis disciplinis excolāt,

Conclusio.

Euangelicæ veritati sedulo inhereāt, Paulinæ & priscorum Theologorū doctrinæ rectam operam impendāt, a Sophistica garrulitate desināt, verbis & operibus legitime philosophari asuescāt, maledicere & malefacere penitus dediscāt, deniq; omnē maliciam abiiciāt, virtutemq; adeo amplectētur, vt eam sanctitatē & innocentiam, quā verbis, moribus, victu & vestitu, coram hominibus referre vidētur, etiā in cōspectu altissimi, plane operibus, & re ipsa præstare valeāt. Cæterum ne iam epistola fabulam ipsam prolixitate sua exuperet, ad te mi Laurens noster redeat sermo, ego cum animi laxandi gratia Luciani Piscatorem plegissem, ac is pbelle nostri Capniōis negotio cōuenire videret, precium operi haud defuturum putauī, si eum in latinam linguam cōuertissem. Cum vero conatus inter tot negotia, utcūq; successisset, potissimū tibi, nasutissimi hominis sales dicaui, Cum quia vetus amicitia, olim Romæ cōtracta, cum magno tibi intercedit Reuchlyno. cuius doluisti sepe dolore. tum quia officiis, & amorī tuo, studiorum meorū partem haud tenuem deberi existimē, Equidē natura rerum parens, cum vires suas experiri, ac quid efficere posset. in te vno ostēdere vellet, præter ingenii fœlicitatem, & eruditiois copiam, ea te donauit humanitate, ea ornauit comitate, vt nil tibi esset iucundius, nil exoptabilius, q̃ si ea, quæ sub mercede & multis didiceras sudoribus, amicos tuos gratis docere posses. hinc est, q̃ haud parum multa, quæ antea ignorabam tam in Astronomia & Mathematicis disciplinis, q̃ secretiori philosophia (nō de supersticiosa sed sancta loquor) arte medēdi, ac marcialiū tormētorum vsu a te pceperim. siqdem, haud secus belli q̃ pacis, artes egregie calles. vtpote qui, vi. Alexandri machinæ quondā præfectus

fueris. sed utinā cum tam innumerata doctrina sis praeditus, ut nil te, siue in diuinis, siue humanis litteris fugiat, longa rerū experientia admodum exceleas, Graeca & latina facundia ita polleas, ut nemo tibi aetate nostra praeferi possit, plus cōmuni studiosorū utilitati cōsulere, magis posteritatis curā gerere velis, quoadmodū in literario delitescere ocio, ac tibi ipsi potius viuere, q̄ instar Bilibaldi nescio cuius Criticorum subire censurā, tutius arbitraris. Sed utrum id laudabilius, nō praesentis est discussionis. Proinde optime Laurens, nugacissimi Luciani, nō penitus nugaces, suscipe nugas, ac eum cum genio indulgere, ac frontem exporrigere volueris, in manus sumes, siquidem & si, lepore, iocis, ac salibus, vndiq; sit refertus. vafer tamē vicia tangit, & admissus Oretius circum praecordia ludit. Vale foelix mi suauissime ac ornatissime Laurens, ac Capnionem nostrum, & me amare non desinas. Salutat te Stabius noster qui a Caesare reuersus inchoato operi feruenter incumbit. Ex Aediis nostris tertio kalendas Septēbris, Anno redēptionis nostrae, M. D. XVII.

Τῶν γὰρ ὑβριζόντων ἡ θρασύτης κόλασις.

¶ LVCIANI PISCATOR SEV
REVIVISCENTES,

Socrates.

Niice, iniice lapides crebros execrandum in
hunc, piice glebas, adiice testas, percutite fusti-
bus calumniatorem, vide sis ne effugiat, &
tu Plato, iacta, & tu Chrysippe, tu quoque, agi-
te, omnes pariter in illū obarmemur,
Pera ut reddat opem peræ baculusque bacillo,
Siquidem communis est hostis, nec quispiam e nobis
existit quem non iniuria affecerit, tu vero o Diogenes,
si unquam alias, precipue nunc baculo utere, non desinas,
dignas conuiciator penas luat, quid hoc rei est? nūquid
Aristippe defessi estis? atqui minime oportebat,
Este Cati, atque acris nemo non immemor iræ.
Aristoteles, accelera, quin propius accede, bene habet
capta est fera, depræhensus ne es scelerate? porro confe-
stim intelliges quos nam viros maledictis tuis laceſſie-
ris, verum quale nam fatum ipsum manebit? siquidem
varium quoddam mortis excogitabimus genus, crude-
litate cuius omnes exaciari valeamus, etenim æquū est,
septies eum singulis nobis morte pœnas expendere,
PLATO mihi quidem per Iouem erutis oculis, absce-
saque lingua, cruci suffigendus videtur, prius tamē flagris
cesus, Tibi vero Empedocles quid? EMPEDOCLES
in Ethnæ crateras precipitandus, ut meliores conuiciis
incessandos haud esse addiscat, PLATO quinimmo
optimum esset, si Penthei vel Orphei instar inter pe-
tras dilaniatus inueniretur, ita ut particulā unusquisque
digrediens secum auferre posset LVCIANVS minime
verum mihi parcatis obsecro SOCRA TES arctius
astringe amplius non dimitteris num quid Homerus
dicat vides,

Non est tuta fides hominum generiq; leonum

LVCIA. atqui & ego quoq; per Homerū vos oro, forsi-
tan enī illius reueremini carmina, meq; versus cōnectē-
tem haud spernetis

Me viuū capite haud hominē prauū, hec quoq; dona
Suscipite, æsq; aurum quæ curant & sapiētes.

PLATO verum neq; nobis aduersum te HomERICA
deerit respōsio, audi igitur,

Nec mihi mēte fugam tu persuadere valebis,

Postq; te teneo, & licet aurea verba loquaris.

LVCIA. Hei malorū, siquidem spes maxima Home-
rus, nos frustratur, ad Euripidem igit̃ mihi cōfugiendū
erit, siquidem ille me forsitan saluabit

Ne supplicem interficite, haud fas occidere est.

PLATO Atqui nunquid & hæc sunt Euripidis?

Scelesta qui patrarunt mala decet pati.

LVCIA Igitur iuxta verba hæc me interficietis?

PLATO Recte per Iouem, inquit enī ille idem, Effre-
nioris & ex legis demētiæ extremū inſœlicitas occupat.

LVCIA Proinde quoniā omnino me interficere decre-
uistis, nullumq; mihi restet effugium, Agite, saltē hoc
mihi indicate, qui nam estis, quæue tam intoleranda a
nobis p̃pessi sitis, vt tam intoleranter irascamini, ac me
mortis causa cepitis, PLATO qbus nos affeceris cōtu-
meliis, a teipso sceleratissime p̃quire, bellulisq; illis tuis
sermōibus, in qbus philosophiā ipsam, cōuiciis laceſsi-
uisti, erga nosq; iniurius fuisti, cū tanq; ex cōciliabulis
viros sapientes preconio diuulgares, & qđ maximum
est, liberos, q̃propter indignatione moti, p̃pter te emer-
simus, ac tātis per inferos derelinquimus, Chrysippus iste,
ac Epicurus, Ego quoq; Plato, & Aristoteles ille, silens
q; hic Pythagoras, Nec nō Diogenes, oēs deniq; quos

sermonibus tuis infamasti LVCIA respiravi, siquidē
nō me interficietis, si intellexeritis qualis nam ego erga
vos extiterim, q̄propter lapides abiicite, quin potius
reseruate nam cōtra meritos vsui erūt PLATO nuga-
ris, te etenī hodie perire necesse est, iamq; adeo ob per-
petrata scelera, lapideum indues amictum LVCI atq;
viri optimi, quem solū ex omnibus laudare oportebat,
familiarem vestrū, beniuolum, & cōuenientē, qn si plo-
qui molestū nō est, studiorum vestrorū procuratorē, vt
intelligatis, interficietis, si me occideritis, qui tot ppter
vos labores exanclavi, videte igit ne instar philosopho-
rum qui nunc sunt agatis, vt ingrati, iracundi, ac perfidi
erga virū beneficū videamini PLATO proh impudē-
tiam, nūquid tibi ob cōiicia gratias debemus? vere hic
cum mancipiis sibi rem esse existimat. quādoquidē ob
tantas iniurias, verborūq; debachationē, beneficia no-
bis enumerare conat̄ LVCIA vbi nam ego, vel quādo
vos iniuria affeci, qui semp philosophiam admiratus,
ac vosiplos summis extuli laudibus, cum sermonibus
quoq; a vobis derelictis assidue cōuersatus sum, quin
& hæc ipsa quæ ploquor, vnde quā a vobis accepi, ac
instar apiculæ decerpēs, hominibus ostēdo? at illi lau-
dant, ac vniuscuiusq; florē, vnde, a quo, & quēadmodū
collegerim agnoscūt, meq; oratione ob florigeram hanc
messem cōmendant. sed veri⁹ vosiplos, ac prata vestra
amenissima, qui tam varia & versicoloria pduxistis ex-
tollunt, quæ si quis recte scernere, cōnectere, ac cōcin-
nare nouerit, ita vt minime alterū ab altero discrepet,
nūquid cum tam egregie quis a vobis affectus fuerit,
obloqui conabitur, viris benefactoribus, quorū gratia
existimatiōis alicuius esse reputat̄? ni eiusdē sit naturæ
cuius & Thamyris vel Euritus, ita vt vel musas, a qbus

16

canendi normā accepit, canēdo, vel Apollinem iacula-
tionis praeceptorem, iaculādo, prouocare audeat PLA,
verum generose, hæc omnia Rhetorū more, ac maxime
rebus cōtraria ptulisti. siquidē pteruiorē tuam ostēdūt
audaciā, manifestāq; prae se ferūt iniusticiam, ac ingra-
titudinem, si cum a nobis, vt ipse fateris, iacula accepis,
ea cōtra nos iaculatus es, hunc vnum scopum obseruās,
vt nos omnes cōuiciis lacefferes. talem siquidē a te cōse-
quimur gratiam, quoniam prata illa florida tibi refera-
uimus, nec vt decerpes, sinuq; repleta discederes inhi-
buimus, ideo maxime ob hanc noxam mori dignus es
LVCIA videte, ire aures præbetis, & quæ iusta sunt
minime cōsideratis, ego vero me nunq; in Platonis, vel
Chrysippi, seu Aristotelis, aut reliquorū vestri ordinis
irā incidere posse existimassem, sed lōge ab illis mihi
distare videmini, verū o admirādi, ne indemnātū, cau-
saq; nō cognita me interficiatis. q̃uis & id vos deceat,
ne vehemētia, ac manifesta violētia grassari videami-
ni, iure scz, cōtrouersias dissoluere, ratiōes dantes parit̃
& accipiētes, iudicem eligere, meq; vel vna omnes accu-
sare, aut qui omniū vice id agat eligere, Ego vero obie-
ctis respōdere sum paratus, & si aliq; in re iniurius esse
cōuictus fuero, ac ita de me statuerit iudiciū, merita ex-
pendā supplicia, vosq; violētum nil ppetrabitis. si vero
crimina diluere videbor, ac insons & ab omni culpa ali-
enus esse inueniar, me iudices dimittēt, vos vero i eos q
vos deceperūt, ac cōtra nos instigarūt iram cōuertetis
PLATO hoc illud est, equum in campum vt iudices
eludere queas, educere conaris. siquidē te Rhetorē, &
causidicum vehemētem. in orationibusq; admodū calli-
dum esse dicūt. Proinde quē nam iudicem fieri cupis?
quē muneribus vt pro te sentētiam ferat (qualia iniusta

multa perpetrare cōsueuistis) corrumpere haud valeas.
LVCIA cōfide, huius enī rei gratia, nullum arbitrum
suspectum, vel ancipitem, seu qui p me iniuste calculū
ferat, mihi euenire desydero. & vt certius id cognoscere
possitis, Ego philosophiam ipsam vna vobiscū iudicē
eligo PLATO at quisnam accusabit si nos iudicaueri-
mus? LVCIA vosmetipsi accusate & iudicate, neq; enī
illud timeo quoniā tam iusta antecello causa, tamq; lu-
culēter & abunde me respōsurum cōfido PLATO qd
faciemus o Pythagora & Socrates? nam vir iste quoniā
iudicio experiri dignum ducit, haud absurde puocare
videtur SOCRA TES quid vero aliud q; vt ad iudi-
cium pgamus, assumptaq; philosophia, quid nam re-
spōsurus sit audiamus. nam absq; cognitione quid co-
nari, nō ad nos, sed potius ad viros quosdam iracūdos,
& qui iusticiam in manibus sitam cōtinent, spectare vi-
detur. præbebimus enī occasionē obloqui volētibus, si
virum lapidabimus, nec pro se respōdere pmitteremus,
& hec nosmetipsi iusticiæ valedicētes, pinde qd Anito
& Melito accusatorib9 meis, vel qui me tum damnarūt
iudiciis, respondebo, si hic inauditus occubuerit, &
aquæ omnino compos nō fuerit? PLATO recte o So-
crates admones, ad philosophiā igitur pgamus, & illa
quidē diiudicet, nos uero quicquid statuerit amplecte-
mur LVCIA Euge viri sapiētissimi, meliora hec & ius-
tiora, lapides vero vt dicebā seruate, siquidē paulopost
in iudicio indigebitis. verū vbi nam philosophiā quis
inueniet? vbi enī habitat non noui, q;uis longo circum-
errauerim tēpore, domū ut eam cōuenire possem que-
rens, inde in quosdā, uilib9 amictos uestibus, barbasq;
pmissas gestātibus incidi, qui cum ad eandē se pergere
assererēt, eos scire existimās, interrogauī. at illi, quoniā

Oratores
ad aque mē-
suram pora-
bant.

me longe plus ignari essent, ne de ignorantia redargui possent, uel omnino nil respondebant, uel ianuam aliam pro alia ostendebant. ego uero in hunc usque diem, domum repire haud quiui. Sepius uero ipse suspicans, uel ductore quopiam, ad quasdam ianuas pueni certissime tum inuenisse sperans, a multitudine ingredientium & egredientium coniecturam sumens, qui omnes seueritatem quandam pre se ferebant, forma erant decora, uultu uero meditabundi. hosce insequutus, & ipse quoque sum ingressus. ibi uirginem conspexi quandam, non incuriose, sordide, vel incoccinne exultam, uerum quae primum deprahendi, eam pendulos cincinnos minime ornando negligere, uelitusque cultum studiose affectare. & quous tam exquisitis mundiciis ornata esset, cultum tamen decoris gratia dissimulare nitebatur. apparebat & fucus quidam, lenociniūque, & uerba perque meretricia. ab amatoribus uero laudata, admodum gaudebat, & si quis aliquid dedisset, auide suscipiebat. opulētiore quoque iuxta se locabat, amatores autē inopes nec aspicere dignabatur. Sepius quoque cum se casu denudasset, torques aureas, anguillis crassiores conspiciebam. hec cum uidissem, cōfestim ad pedes sum cōuersus, oppido quae miseratione cōmotus, ob infelices illos non naribus, sed barbīs ad illam praectos, ac Ixionis instar, per Iunone Idolo congregiētes PLA. hec quidem recte dixisti, non enim manifestum nec cunctis notum est hostiū, atqui haud necesse erit ad illius accedere domū hic enim in Ceramico ipsam opperiemur, illa uero iam aderit, ex Achademia reuertēs, ut etiā in Pœcilo obambulet, id enim quotidie facere cōsueuit. quin potius iam presto est. uides ne ex effigie decorē, māstudinem ex aspectu, ipsam uero cogitabundam placide incedere? LVCIAN multas effigie, incessu, & vestitu

Ceramicus
locus Athenis
ubi qui in
bello ceciderant
sepeliebantur.
A varietate
picturarum
poetice dicitur
porticus nam
ibi bella uaria
quae Athenienses
aduersus hostes
gesserant depicta
erant meminit
Pausanias.

similes video, atqui inter has omnes solū vna vera est
philosophia PLATO recte loqueris, verū quæ nā sit
cū solū loqui cœperit ostēdet PHILOSOPHIA Pape
cur Plato, Chrysippus quoq; & Aristoteles, nec nō reliq;
omnes, ipsa mea disciplinarum capita apud superos?
Cur rursus in vitam? ecq; vos ex inferis leſit, iracūdis si
miles estis. quis nā hic existit? quē cōprehēsum ducitis?
nūquid fur est? seu homicida? vel sacrilegus? PLATO
ita p Iouem o philosophia, & omniū sacrilegorū iniqui
natissimus, q te sanctissimā maledictis incessere cona
tus est, pariterq; nos omnes, quotquot abs te quippiā
didicimus, ac posteris vtēdum dereliquimus PHILO,
itaq; maledicēte quopiā indignamini? cum ſciatis quæ
nam ego a comœdia in Dionysiis audire soleo, autamē
ipsam amicam esse duco, neq; in ius voco, seu accedens
incuso, verū cōueniētia, & festo cōgruētia ludere pmit
to, noui enim q; nil ob scommata redditur deterius, sed
ecōtra quodcūq; bonū existit, tanq; aurum cum erutum
inciditur, clarius relucet, fitq; splēdidius. at vos nescio
quēadmodū iracundia, ac indignatiōi accēsi estis? pin
de cur eum strangulatis? PLATO vnum hunc postu
lantes diem, cōtra illum emerſimus, vt ob cōmissa male
facta dignas pſoluat poenas. Fama etenī cognouimus
qualia cōtra nos in vulgus sparserit. PHILO igit eum
indemnatum ac inauditū interficietis? atqui dicere qd
velle videt PLATO minime, verū negociū omne tibi
cōmittemus, vt cognita causa quicqd visum fuerit statu
as, PHILO, Quid tu ais? LVCIA, hoc idem o Hera
philosophia, quādoquidē sola veritatem inuenire potis
es, vix enī multis obtinui præcibus, vt tibi causa dele
garet PLATO nunc o execrāde, ipsam dominā appel
las, pauloante vero rem esse turpissimā philosophiam

afferebas, cū in tāto theatro, etiā p duobus obulis unū
 quēq; singulatim venalē pponeres, meministi ne sermo
 num? PHILO, atq videte ne nō philosophiā iste, verū
 præstigiatores viros, sub vestri nominis obtentu multa
 ac fœda cōmittētes maledictis infectatus sit LVCIA,
 Quā primū cognosces si saltem respōdentem audire ve
 lis. tantūmodo ad Arium abeamus pagum, seu potius
 in arcem ipsam, vt tanq; ex specula cuncta pariter quæ
 in vrbe sunt manifeste pateāt, PHILO, at vos o amice
 in Pœcilo tantisp deambuletis porticu, adero etenim q;
 primū diiudicatum fuerit LVCIA Quæ nam o philo
 sophia hæ sunt? nam & ipse admodū ornatae esse vidē
 tur PHILO virilis hæc virtus ipsa, illa vero modestia,
 penes quā iusticia, at antesignana disciplina, dubio ve
 ro colore, & vix apparens illa, veritas est LVCIA non
 video quā nam dicis PHILO nōne inornatā illam cerno
 nis, nudā inq;, subterfugientē semp ac subterlabētem?
 LVCIA vix nūc tandem cerno. verū cur & non has du
 cis? vt penitus repleatur cōfessus. siquidē veritatem, &
 patrociniū ad iudiciū pariter ascēdere volo PHILO.
 recte p louem, sequimini igit & vos. nō enī difficile erit
 vnicum iudicare iudiciū. præcipue cum de nostris age
 VERITAS abite vos. nil enī mea refert ea audire,
 quæ pridem qualia sint noui LVCIA verum o veritas,
 vt iudicio adsis, ac singula diligēter exquiras, maxime
 nostra interest PHILO, nūquid famulicium hoc, mihi
 admodum beniuolū deducam? LVCIA ualde quidē
 & quēcunq; uolueris PHILO Sequimini o ingenuitas
 loquēdiq; libertas, ut miserum hunc homuncionē amā
 torem nostrū, ac nullo prætextu iusto periclitantem, sal
 uare possimus. at tu Elenche illic remane, LVCIAN,
 minime o Hera, quin ille quoq; ueniat, & si quis alius.

Locus athe
 nis vbi Ore
 stes causam
 dixit vbi q;
 ad rē pu. spe
 ctabāt seue
 rissime admi
 nistrabatur.

Audax lo-
quutor veri-
dici gloriosi
redargutor
filius.

haud enī cum fortuitis necesse est me depugnare feris,
verū cum arrogantibus difficillimēq; redargutionis ho-
minibus, & qui semp effugia quedam inueniant, ita vt
necessarius sit Elenchus, PHILO, igit & admodū ne-
cessari9, meli9 si & demōstrationē tecū assumas VERI
Sequimini omnes, quādoquidē ad iudiciū necessarii vi-
demini. ARISTO TELES Cernis ne o Philosophia?
quēadmodum ppter nos veritati sublāditur PHILO,
nūngd o Plato, Chrysippe, & Aristoteles, veremini ne
sui causa cum ueritas sit mentia? PLATO, nō hoc, sed
admodū callidus est, & blādculus, ita ut illi psuadere
posset. PHILO, Cōfidite, nil iniqui, cū iusticia hec ad-
sit fieri poterit. abeamus igit, uerū dic mihi tu, qd tibi
nomē est? LVCIA mihi, Parrisiades, Alethionis Elen-
xiclei. PHILO, Patria uero quæ nam? LVCIAN. Sy-
ria o Philosophia, iuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
nouī enī quosdā ex his meis aduersariis, non minus q̃
ego sim barbaros genere, moribus uero, & disciplina,
non Solenses, uel Cyprios, seu Babylonios, aut Stagiri-
tas. Siquidē quātū ad te p̃tinet, nil refert, si quis uoce sit
barbarus, dūmodo iuste ac recte sentire uideat. PHI-
LOSO, bene dicis. uerū & hoc quero, quā nam artem
nostis? quoniā & id scire decet. LVCIA, arrogātiæ sum
osor, & uersuciæ osor, & mēdaci osor, & insolētiæ osor,
omnesq; eiusmodi coingnatorū hoīm odi species, sunt
enī ut nosti perq; multæ. PHILO, Hercules, odii pla-
nam exerces artem. LVCIA, recte dicis. cernis etenim
quibus nam odio sim, & quēadmodū ppter eam peri-
clitor. uerū & cōtrariam admodū pbe noui artem. eam
inquā quæ ab amare exordiū sumit, sum enī ueritatis
amator, & honesti amator, & sinceritatis amator ac oīm
quæ ad amare spectare uidētur, uerum pauci admodū

19
hac arte sunt digni. Qui uero ex aduerso sunt cōstituti,
ac odio magis familiares infiniti, periclitor igit̃ illā qdē
ob segniciem iam dediscere, hāc uero etiā nimiū callere
PHILO, atq; haud oportebat. eiusdē enī ferūt esse & il-
la, & ista. ita ut indiuisibilis sit ars. vnica etenī est, q̃uis
binæ esse videantur. LVCIA, melius tu hec o Philoso-
phia nosti, meum uero ita se habet, ut prauos odio ha-
bere, bonos aut̃ laudare & amare cōsueuerim PHILO
Age, quo oportebat iam deuenimus. hic in Mineruæ
iudicabim⁹ vestibulo, Heus sacerdos, dispone sedilia.
nos interim deā adorabimus. LVCIA, obsecro Pallas,
cōtra arrogātes mihi auxiliū ferto, ac recordare, quāta
ipsorū piuria quotidie audis. sola enī tanq̃ speculatrix
quæ ppetrāt vides, nūc tēpus illos vlciscēdi adest. si ve-
ro me victū cernes, nigrosq; supare, tuū adūce calculū,
meq; saluato, PHILO, Agite iam cōsedimus. vestras
parati audire querelas. vos uero ex omnibus quēpiam
eligatis, q̃ egregie accusare, ac redarguere nouerit. quā-
doquidē impossibile est vos omnes pariter loqui. Tu
aut̃ Parrisiades dehinc respondebis, REVIVISCEN,
Quis igit̃ e nobis, ut potissimū hanc agat causam ido-
neus erit? tua o Plato excellēs prudētia est admiranda,
eloquētia uero redundās, & Attico lepore referta, flexa-
nima, & venusta, cognitio aut̃, ac diligētia, nec nō tem-
pestiua demōstrationū inductio, hec omnia copiose ti-
bi adsunt. quapropter accusationē suscipe, & p cunctis
quæ digna sunt eloquere. ac omniū illorū nūc reminisca-
ris, & in hoc vnū cōfer, si quid aduersus Gorgiam, aut
Polū, seu Prodicū, vel Hippīam a te dictū est, vehemē-
tior hic existit. expedi igit̃ ironias, & sales, copiosasq;
illas & iocūdas comitates. quin si videbitur, nōnunq;
exuperes, ut magnus Iupiter alatum impellat currum,
ac indignatiōe moneat, nī ille debitas expēdat pœnas

PLATO, minime, sed vehemētiore quēdam eligam⁹,
Diogenē hūc, vel Antisthenē, aut Cratetē, seu te Chry-
sippe, nō enī elegātix ppolitæ in præsentī, nec cōscribē-
di acrimoniæ est tēpus, sed redargutiōis cuiusdā, ac ius-
dicialis exercitatiōis. Rhetor enī est Parrisiades. DIO-
GENES, pinde ego ipse accusabo. nō enī sermonibus
nimiū lōgis opus esse arbitror. accedit qđ prę cūctis re-
liquis iniuria sim affectus, paulo ante præcio duorum
obulorum, præconis voce venalis expositus, PLATO,
Diogenes o Philosophia, pro cūctis loquēdi puinciam
subibit. verū o generose memineris, te accusatiōe ista
nō solū rem tuā sed cōmunē agere. si enī inuicem in qui-
busdam discrepamus, tu id nūc minime scruteris, nec
quis rectius sentiat ingrere curabis, sed ob hoc solum,
quoniā Philosophia ipsa iniuria sit affecta, ac male in
Parrisiadis audierit sermonibus, indigneris. opiniōes
vero, in qbus dissidere videmur, omitte, pro ea re quæ
omnibus cōmunis est digladiare. vide sis, te solū præ-
posuimus, ac nūc in te cūcta nostra periclitātur, vt vel
maxime syncera videant⁹, vel talia, qualia ille designa-
uit esse credantur. DIOGE, Cōfidite, nihil prætermit-
temus. p omnib⁹ verba faciā. pinde, & si Philosophia
sermonibus cōmota, natura enī mansueta ac mitis est,
ipsum absolvere statuerit, nō tamē mea deerūt, illi enī,
quod baculos haud frustra geramus ostēdam PHILO
minime hoc, verū potius sermone. satius enī lingua, q̃
ligno, rem agere. ne igit cūcteris. iā enī effusa est aqua,
cōciliumq; in te oculos cōiecit. LVCI, at reliqui quoq;
o Philosophia cōfideāt, ac vobiscū diiudicēt. Diogenes
vero solus accuset. PHILO, verū nūqd vereris ne cōtra
te calculū ferāt? LVCIA, minime. plures enī superare
volo. PHILO, generosa hec tua, desedete igit. tu vero
Diogenes loquere. DIOGE, Quales nam circa vitam

Horologium

o Philosophia, viri extiterimus, tute optime nosti, ver-
 bisq; minime indiget. nam vt de me sileam, quis nam
 ignorat quāta bona Pythagoras iste, & Plato, & Aristot-
 eles, & Chrysippus, reliq; deniq; in vitę humane vsum
 cōtulerint? verū qbus nam cōtumeliis, quāuis tales exti-
 terimus, scelestissimus hic Parrisiades nos lacefferit, iā
 dicere pergam. Cum enī Rhetor vt aiunt fuisset, dereli-
 cto foro ac illius existimatōe, quicquid vehemētię ac
 oratorii vigoris cōsequutus est, vniuerso illo cōtra nos
 se instruens, nō desinit maledictis insectari, prestigiato-
 res ac deceptores subīde vocās, multitudinēq; vt nos de-
 rideat & cōtemnat, tanq; nulli9 simus momēti psuadet.
 quinimmo multorū iam odium nō in nos solū, sed cōtra
 te quoq; o philosophia suscitauit, potissima etiam tua,
 mēdacia ac nugas appellās, & quę nos edocuisti sub-
 sannatiōe, incessens, ita vt a spectatorib9 laudet, ac nō
 vulgariter illi applaudeat, nos vero intolerādis afficia-
 mur iniuriis. vulgus siquidē eiusce vt plurimū est natu-
 ræ, vt cū res cauillatiōe ac maledicētia agat, gaudeat.
 præcipue cū ea que absolutissima esse vident, mordicus
 arripiūtur. quēadmodū olim gaudebat, cū Aristopha-
 nes, & Eupolis, irrisiōis gratia, Socratē hūc, in scēnam
 introducerēt, Comœdiasq; absurdas quasdā de illo cō-
 mentarētur. Et illi quidē cōtra virū vnū talia sunt ausi,
 ac in dionysiis, cum id facere cōcessum esset, Scommā-
 taq; pars quedā festiuitatis viderētur, forsitanq; deus,
 cū lepidus quispiā esset, delectaret. at iste deliberate,
 ac multo studio instructus, in optimos quosq; inuect9
 est. librū enī ingētem blasphemiiis quibusdam refertū
 cōscripsit, magnaq; voce Platoni, Pythagorę, Aristoteli
 huic, Chrysippo illi, mihi, omnib9 deniq; maledicit, cū
 id nec festiuitas pmittat, nec priuatim aliq; in re a nobis
 lesus fuerit. parcendum enim sibi foret, si talia iniuriam

repellēdo, nō inferēdo ageret. & qd' omniū grauissimū
 existit, sub tui nominis pretextu, talia o philosophia fa-
 cere audet. nec nō eodem conatu, dialogo familiari no-
 stro auxiliatore & mimo cōtra nos utit'. qnetiā Menip-
 po viro nobis amico psuasit, vt q̃ plurimū in comicis il-
 lis cauillis sibi assistat, qui solus nō adest, neq; nobiscū
 p̃dita societate, accusat. p̃ quibus omnibus p̃enas lue-
 re est dignus. Quid enī cōtra hec dicere posset? cū exa-
 ctissima quoq; coram tot testibus carpere ausus fuit. in
 quorum vtilitatē hoc quoq; redūdabit, si ipsum p̃ena
 affectū spectauerint. nemo enī de hinc philosophiam
 tam facile cōtemnere audebit. p̃inde in hac re quietem
 agere, & iniuriantē tolerare, nō modestiæ sed extremæ
 ignauix & amentix indicium cēsēdū esset. Cæterū po-
 strema cui nā ferēda sunt? Siquidē nos tanq̃ mancipia
 in venaliciū deducēs, ac p̃conis vt aiunt, voce diuēdi-
 dit, nōnullos p̃cō ingēti, quosdā mina Attica, me verō
 scelestissimus ille, obulis duobus, ita vt circūstantibus
 risum moueret. eam ob causam indignatiōe perciti, in
 illū manus inieciimus, teq; rogamus vt nos turpissimis
 affectos iniuriis vlciscaris. **REVIVISCENTES**, Eu-
 ge o Diogenes, p̃ cunctis vt decebat egregie perorasti
PHILO, desinite inuicē laudare. infunde respōsuro, tu
 vero Parrisiades dicere p̃gas, nūc enī tibi aqua defluit,
 ne igit' cuncteris, **PARRISIADES**, nō omnia mea o
 philosophia, in accusatiōe sua, Diogenes recēsuit, verū
 magna ex parte, que difficiliora erāt, nescio qua ratione
 ductus p̃termisit. tantū vero aberit, vt me illa minus
 dixisse negē, vel premeditatā excusatiōez quandā p̃æ-
 tendam, vt si qua ille idem reticuit, vel ego antea haud
 ptulerim, nūc vel p̃cipue expedire videar. ita enī in-
 telliges quos nā arrogātes & p̃æstigiatores appellans
 diuulgauerim, aut maledictis meis lacefferim, p̃inde

Verte **Idos**
 rologium.

hoc solū mihi cōsiderate, nūquid in cūctis veritatē dixero. quod si blasphemi, vel asperi quid in se oratio habere videbit̃, nō me redarguēdum, sed rectius vt arbitror illos, q̃ talia cōmittūt, accusandos esse puto. Ego siquē cōfestim ac pcepissem, quantis incōmodis rhetores degrauari necessum esset, deceptionibus sc̃z, mendaciis, temeritate, clamore, pressione, infinitis deniq; aliis, hec quidē vt decebat cūcta declinaui, ad tuaq; o philosophia bona aspirās, quantum mihi vitæ adhuc reliquū esset, tanq̃ ex fluctuatiōe ac tempestate, in trāquillum quēdam subiēs portū, sub tua p̃tectione viuere expetebam. ac postea q̃ ad vestra tantummodo transgressus essem, te quidē p̃ vt cōueniens erat, ac reliquos omnes qui vitæ optimæ institutores fuissent, admirabar, tanq̃ qui manus ad eos festinātibus porrigerēt, ad optimaq; & vtilissima adhortarent̃. Si quis solū ea trāsgressus nō esset, seu neglexisset, verū firmiter regulas quas tulisset, inspexisset, ad illasq; vitā suā direxisset, ac instruxisset, quod quidē p̃ Iouem inter nos pauci facere cōsueuerūt. Cum vero q̃ plurimos cemerē, philosophiæ amore minime teneri, verū ob huius rei gloriolā solā, prompta hec ac vulgaria, & quæcūq; omnino faciliter imitantur, admodū recte, bonorum instar virorū assimilare, barbaram inquā, ac incessum, nec nō induuium, Cæterū vitæ ac eorū actus formæ cōtradicere, vobisq; penitus cōtraria exercere, ac p̃fessionis dignitatē corrūpere, indignabar, videbaturq; mihi res admodū similis esse Tragico mimo, qui mollis esset ac muliebris, Achillem vero, seu Theseum, vel Herculem ageret ipsum, Cum tamē neq; Heroice incederet, vel loqueret̃, verū ita sub tali lasciuiret p̃sona, vt nec Helena vel Polyxene, cum id earum modestiæ minus cōueniret, tolerare possent, taceo Herculem Callinicū qui vt mihi videt̃, q̃ primū cōuersus,

Mercuriē salutē & Cerberum ab inferis extrahentē meminit Hesychius

claua talem verberasset, ipsum inquā ac psonam illam,
que tam effœminate eum repræsentiādo cõtaminasset.
Talia igit̃ cum vosip̃sos quoq; ab illis ppeti viderem,
nō tuli hypocriseos impudentiam, si cum Simiē essent,
Heroũ psonas assumere, vel Cumanum illū asinū imi-
tari auderēt, qui leonina indutus pelle, leo quoq; ipse
videri volebat, cum aduersus Cumenses ignaros admo-
dum horrende, & aspere rugiret, donec hospes quidam
ipsum nō leonē, sed asinum esse deprehēdisset, verbis
redarguisset, fustibusq; insequut̃ verberasset. Proinde
quod maxime intolerandum mihi videbat̃, id erat, ne-
mo nō hominū, si quēpiā ex illis flagiciosum, seu turpe
aut impudicum aliquid committere vidisset, confestim
philosophiā ipsam, siue Chrysippum, aut Platonē, seu
Pythagoram, vel cuiuscūq; cognomē, non doctrinā de-
linquēs ille assumpserat, accusabat. & quoniā ille coin-
quinate viuebat, homines male quoq; de vobis, multis
antea seculis defunctis, coniectabant̃. non enī de viuē-
tibus vobis inquisitio fiebat, Sed iam ex pedibus sub-
latis, omnes vero manifeste cernerēt, q̃ molesta & im-
pudica ille cōmitteret, vos quoq; indicta causa condem-
nabāt, ac pari calumnia dilacerabāt. ego vero cum hec
cernerē, ferre non potui, verum eos redarguebam, a vo-
bisq; secernebā. vos vero honore ppter hæc me dignū,
in iudicium rapitis. nūquid igitur si iniciatum quēpiā
viderē, occulta deorum prodentē, ac in publicū cfferen-
tem mysteria, ideoq; indignarer, & reprahēderem, me
impiū esse existimaretis? at q minus iuste, quādoquidē
certaminum quoq; prefecti, Mimos qui vel Palladis,
aut Neptuni seu Iouis assumpsere psonam, non tamē cō-
mode, nec ex deorum egere dignitate, flagellare consue-
uerunt. at ii minime irascuntur illis, si flagelliferos, quē-
piam psona ornatum, seu forma decoratum, verberare

iusserunt, verum vt arbitror vapulantes potius laudare consueuerūt. Seruum enī, vel nuncium, minus apte representare, paruus error. At Iouē ipsum seu Herculem, haud p dignitate spectatoribus ostēdere, turpe ac piaculo simile esse videtur. quinimmo & hoc omniū est absurdissimum, q̄ cum multi ex eis dogmata vestra exacte calleant, ita tamen viuunt, ac si ideo tantum illa legerint, ac meditando opam impēderint, vt contraria exercere possint. Cuncta enī quæ dicunt, veluti pecuniæ, ac gloriæ contēptum, solumq̄ honestū bonum esse arbitrari, ira vacuum esse, & splēdida queq̄, despici debere, bonis æqualiter pfruēdum esse. honesta p deum, admiranda, sapiētiae & veritatis sunt plana, at ii qui hac ipsa sub mercede docēt, & diuites admirātur, & argēto inhiant, caniculis iracundiores, leporibus timidiores, Symis blandiores, Asinis petulantiores, felibus rapaciores, gallis contētiosiores. ita igitur affecti, quid aliud q̄ risum mouēt, inuicē circa diuitum ianuas se conculcātes, cenascq̄ diuersas appetētes, & in illis ipsis moleste laudantes, ac vltra honestatē se ingurgitātes, cuncta reprehēdentes, & inter calices illepida & absona philosophātes, merū deniq̄ minime ferētes. Idiotæ vero, quos cōuiuio interesse contingit, ridēt sc̄, ac philosophiæ quoniam piacula talia producat, insultant. Est & illud oīm absurdissimum, q̄ cum vnusquisq̄ nullius se rei indigere affirmat, Sed solum sapientē diuitē esse vociferatur, paulo tamē post accedēs postulat, & si non accipit indignatur, pariter ac si quis regie ornatus, arduam gestat Tiaram, nec nō diadema, & reliq̄ signa regia, friuolarū tamē rerum indigus mēdicet. Proinde cū ipsi quid accipere debēt, multus q̄ omnia cōmunia esse cōueniat sermo. & q̄ indeferētes diuitiæ, & aurum vel argētum nil a litoralibus differat lapillis. At cum vetus quispiam

amicus, & familiaris, auxilii indigēs accedit, & paucula quædā ex multis postulat, taciturnitas, & indigētia, & ruditas, & dictorum in contrarium palinodia, variique de amicitia sermones illi, nec non virtus, ac honestū, quoniam ab eā ignoro. sunt enī verba hæc uere pēnata, & penitus euanescentia, quæ illi frustra in quotidiana cōuersatione, umbratili inter sese iactitant pugna. eo usque enī unusquisque eorum amicus existit, quouique nec de argento, neque de auro, seu de cōmodo agit, quod si quis obulum tantummodo ostēderit, confestim pax soluitur, ac omnia turbantur implacataque redduntur, libri excidunt, & uirtus aufugit, quæadmodum & canibus euenit, inter quos si quispiam os proiecerit, confestim exiliūt, ac inuicem mordēt, & illi qui prior os rapuit allatrant. fertur Egyptius rex quidam Simios ut tripudiarent instituisse, animaliaque, (nam admodū ad res humanas imitandas sunt apta) celerrime didicisse, ut personata ac purpurata saltaret, eratque admodum visu res digna, donec spectator quispiam urbanus, nuces ex sinu depromptas, in medium abiiceret, id Simiæ vidētes, tripudii oblitæ, id quod erant Simiæ per saltatoribus euaserunt, personas cōtegebant, vestitum discerpebant, inuicēque pro fructibus depugnabāt, ita ut Pyrrhicæ ordo dissolueretur, a theatroque rideretur. talia & hippetrant, quos ego conuiciis insectatus sum, nec unquam redarguere, & comicis moribus impetere desinam. verum nō ita insanio, ut in vos, seu vobis similes (sunt enī sunt perfecto nonnulli qui vere philosophiā amplectantur) blasphemari quid, vel sinistram euomam, quous si quid haberem quod dicerē, nūquid hoc vos ad vitam reducere deberetur? at vero ut gloriosi illi, ac deo inimici odio habeantur, admodū dignū existimo. Proinde tu Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, nūquid tales vobis cōgruere, vel in humanæ

vitæ vsum familiare, seu cōueniēs quid ostēdisse dicitis?
 ita p Iouem inquiūt, Hercules & simia, an quia barbas
 nutriūt, & seueritatē præ se ferre, philosophiam quoq;
 exercere vident, ideo vobis similes erūt? quinimmo per
 tulissem si ad simulationem ipsam quoq; apti fuissent,
 nūc vero citius vultur lusciniā imitabit, quā illi phi-
 losophos. p inde quæ p meipso dicēda erant, exposui.
 at tu veritas nūquid vera sint testificare. PHILO, nūc
 longius o Parrisiade absiste. quid nobis agendum erit,
 quomodo vobis vir dixisse videt? VIRTVS ego qdē
 o philosophia interim cum iste peroraret, terram subire
 optabam, adeo vera omnia ptulit. Siquidem audiens
 vnumquēq; qui talia faceret, agnoscebam, interimq; di-
 cta aliqua in hunc, alia vero in eum, qui grauiā ppetra-
 ret referebam, etenim perq; manifeste viros, tanq; pictu-
 ra quadam cuncta conferēs, expressit, ac nō solū corpo-
 ra, sed & animas ipsas admodum exacte designauit.
 PHILO, & ego quoq; o virtus admodum erubui. vos
 vero quid dicitis? RESVS, Quid aliud q; a crimine
 eum absolui, inter amicosq; & benefactores nros ascri-
 bi debere. plane etenim nobis idem q; Iliensibus euenit
 qui hunc tanq; tragœdum quēpiam aduersus nos exci-
 tauimus, qui Phrygum decantaret calamitates. Canat
 igitur, & dei inimicos tragice exagitet, DIOGE, & ego
 quoq; o philosophia admodū virum laudo, ac cuncta
 quæ illi obieci execror, et quia generosus est amicū eum
 facio. PHILO, euge o Parrisiades quoniā in omnibus
 superior euasisti, ab accusatione te absoluimus, de hinc
 vero noster eris. PARRISI, hanc primā adorauī, verū
 aliud magis Tragicum opus mihi supeesse puto. Siqui-
 dem o valde veneranda victoria, quotidie vitam meā
 venerabilem reddis, nec coronare desinis. VIRTVS,
 nunqd igit & illos citemus, ac a secundo iam ordiamur

cratere? ut poenas ob ea propter quæ in nos iniuriæ fuere
 expendant, Parrisiades autem vnumquæque accusabit,
 PARRISI, recte o virtus eloquuta es, quod propter heus
 tu minister Syllogisme, ocus in urbem deflectere, Philo-
 sophosque ut preesto sint, citare pergas SYLLOGISMVS
 audi tace, philosophos ut in arcem ascendant, ac de virtu-
 te, philosophia, ac iusticia rationem reddant cito, PARRI
 vides ne pauci citationi obediētes conueniunt, partim
 vero iudicium timent, at plurimi ociosi non sunt, circa
 diuites enim versantur, si vero cunctos aduenire cupis, de
 iis præconium o Syllogisme pronuncia. PHILO, mi-
 nime, verum tu Parrisiades ex arbitrio tuo illos conuoca
 PARRISI, atqui minime hoc difficile erit. Audi tace.
 quicumque se philosophos esse dicunt, & quicumque nomen
 hoc ad se spectare arbitrantur, ad distributionem in arcem
 veniant, singulis enim minæ dabuntur duæ, sesaminaque pla-
 centa, Quicumque vero barbam profundam ostenderit,
 ille & Caricarum massam accipiet. nemo vero, seu mode-
 stiam, vel iusticiam, aut continentiam afferat, siquidem hec
 si non aderint, necessaria sunt minime. quinque præterea
 syllogismos unusquisque aporter, non enim fas absque his
 sapientem esse. duo denique auri talenta in medio expo-
 nentur, quibus illum donabimus,

Qui verbis omnes possit contendere contra,
 Pape, quod refertus est impellētium multitudine ascensus,
 quem ad modum ob duas tantum accelerant minas, apud
 Pelasgicum quidam, & iuxta Aesculapii templum alii, circa
 Arion pagum quoque multi, nonnulli & penes Tali se-
 pulchrum, quin reliqui ad motis scalis, per geminorum adem-
 turmatim, ut poenas dent, irrumpunt, & per Iouem apum
 instar racematim ut Homeri verbis utar, sed & hinc quoque
 plures, illinc quoque innumeri.

Quot folia & flores nascuntur tempore verno.

Loca Arbe-
 nis iuxta ar-
 cem.

Atqui breuiter confidentiū clangore repleta est arx, ac
 vndiq; pera, barba, assentatio, impudentia, baculi, gu-
 lositas, Syllogismus, auaricia, ac pauci illi, quicunq; ad
 primū illud conuenerāt praconiū latētes, & ignoti reli-
 quorū multitudini intermixti, sub aliarū formarū simili-
 tudīe delitefcūt. est & hoc o philosophia molestissimū,
 & i quo te maxime quis reprahēdere queat, qd minime
 notas & signa illis inuissisti, siquidē prastigiatores isti.
 sepius ad persuadēdum, vere philosophantibus, sunt
 aptiores, PHILO, paulopost hoc fiet, verū iam animū
 aduertam⁹, PLATONICVS, primos nos platonicos
 ipsos accipe decet, PYTHAGORICVS minime, sed
 nos Pythagoricos, prior enī erat Pythagoras. STOI-
 CVS, desipitis. prastantiores nos, qui a porticu PERI-
 PATETICI minime quidem, verū nos ex Peripato,
 in rebus sumus priores. EPICVREI, nobis Epicureis
 placētas date, & Caricarū massas, de minis vero expe-
 ctabimus, donec vltimī accipere debeāt, ACADEMI-
 CI, vbi duo sunt talēta? siquidē nos Academici ostēde-
 mus, quātum aliis simus contēciosiores, STOICI, non
 nobis Stoicis prastentibus, PHILO, a contentionibus
 desistatis, vos vero Cynici ne inuicem impellatis, neue
 baculis verberetis, nam ppter alia vocati estis, ego enī
 Philosophia, nūc vna cum virtute & veritate diiudica-
 bimus, qui nam sint qui vere philosophētur, inde qui
 nostris institutis viuere inuenient, fcelices erūt, & opti-
 mi esse iudicabunt, At subdolos illos, nilq; ad nos spe-
 ctantes, malos male pdemus, ne dum sibi ipsis cōtraria
 cōmittunt, arrogantia tamē efferant. uerū quid hoc est?
 fugitis ne? ita p Iouem. multi p cōfragosa defiliūt, adeo
 ut penitus euacuata sit arx, preter paucos illos, qui iudi-
 cium haud formidātes remansere. uos uero ministri pe-
 ram, quā Cyniculus fugiēdo abiicit, tollatis. Sed quid

in illa latet? nunquid lupini? seu libri? vel panes tosti?
PARRIS, minime, sed aurū hoc, & vnguentū, ac culter
sacrificulus, speculū quoq; & tali, PHILO, Euge o ge-
nerose, hec tibi exercicii erant viatica? cum illisq; omni-
bus cōuiciari, ac alios docere audebas? PARRISIA,
nobis itaq; illi tales. ceterū vos considerare decet, quo
pacto error hic tollat, ac homines cognosci queant, qui
nam ex illis boni, & qui rursus alterius vitæ existāt. tu
vero o veritas inquire, tua enī interest, ne tibi mendaciū
præualeat, neue ppter errorē, viri mali, bonis intermi-
xti, deliteant. VERITAS, hac in re ex Parrisiadis arbi-
trio, quoniā probus, ac nobis beniuolus esse videt, teq;
philosophia præcipue admiratur, ita agemus. secum
Elenchum assumat, & omnes qui se philosophari pfi-
tent, cōueniat, ac quēcunq; inuenerit, legitimū & vere
philosophiæ alumnum, illum corona coronet oleagina,
& in Pritaneum cōuocet, Si vero alicui (quēadmodum
multi sunt) viro execrando, ac philosophiæ hypocriti,
obuiā factus fuerit, attritam dilacerat vestem, barbāq;
Tragica abradat nouacula, frōtiq; stigmata imprimat,
vel inter media inurat supcilia. sit vero deustiōis figura,
vulpis vel Simia. PHILO, euge veritas, siquidē Elen-
chus o Parrisiade talis erit, q̄les & aquilarū pulli, cōtra
solē esse ferunt, non p Iouem tamē vt ii quoq; luminis
splēdore probent, ac æstiment, verū coram illis aurū,
gloriam, ac voluptatē exponas. & quēcunq; videris ea
negligere, ac minime eorū aspectu moueri, Is erit qui
oleagina coronet. quē vero fixe intuentem, manūq; ad
aurum ptendentē videbis, hunc vt inuretur abducas,
abrsa tamen prius barba, PARRISI, hec o philoso-
phia vt censes erunt, ac cōfestim per quā multos eorū,
simia, vel vulpecula notatos, videbis. paucos vero coro-
natos, quinimmo si placuerit, nōnullos p Iouem vobis

huc reduxero, PHILO, quid ais? nunquid fugientes
 reducs? PARRI, & maxime, si sacerdos parump funi-
 culum hūc & hamum, quos ex Piræo piscator sacrauit,
 mihi cōmodare voluerit, SACERDOS, en accipe. pa-
 riter & calamū, vt cūcta habeas, PARRI, nūquid o sa-
 cerdos & Caricas aliq̃s mihi supeditabis, ac auri pau-
 xillum? SACER, accipe. PHILO, quid nam vir hic fa-
 cere intendit? PARRI, hamū placenta et auro inescare,
 in summitateq; muri confidens in vrbe demittere.
 PHILO, quid agis o Parrisiade? nūquid ex pelasgico
 lapides piscari decreuisti? PARRI, tace o philosophia,
 ac prædam expecta, tu vero neptune venator, ac opti-
 me Amphitrite, varios nobis mittito pisces. verū lupū
 quendam maximū cerno, quin potius auratā, LIBER-
 TAS, minime, sed felis, hians enī ad hamū natare vi-
 detur, aurū subolet, prope iam est, tetigit, captus est, at-
 trahamus, PARRI, & tu o Elenche pariter nunc funi-
 culum appræhende, attractus est, Age o optime inspi-
 ciamus quis nam piscis existat, hiat iste, Hercules qua-
 les nam dentes, qd hoc rei est? nūquid o generose circa
 petras liguriendo discurrens, captus es? vbi predari spe-
 rabas, ibi tu preda facta es. at nūc omnib⁹ a branchiis
 apensus, manifestus eris. extrahamus illecebras huic,
 & hamum, vacuus en hamus, placenta iam cum auro
 in ventrem descendit, DIOGE, at per Iouem euomuit,
 q̃propter & alios inescemus. PARRISI, bene habet,
 qd ais o Diogenes? tu hunc quis nam fiet nostin? num
 ad te attinet? DIOGE, minime, PARRISIA proinde
 quo præcio dignum hunc asserere oportet? ego etenim
 paulo ante duob⁹ obulis eum appreciauerā. DIOGE
 nimium dicis, mollis enī est, & turpis, & morosus, et in-
 iners, verso capite, hunc tu a petra precipitato, & alium
 demisso hamo attrahe, atq; vide sis o Parrisiade, ne tibi

Lupus ma-
 rin⁹ memi-
 nit Aristote-
 les & Plini⁹

felis gale⁹
 gaza muste-
 lā interpre-
 tatus est pi-
 scis rapax.

Aphyē pisci
culi q̄sparit
linus ver
miculorū in
star scaturie
tes meminit
Aelian⁹ pli
nius vero
Aqnas a la
tinis appel
lari dicit q̄
ex aq̄ et plu
via p̄reens
tur

Pseta piscis
latus memi
nit Aristote
les & Iudas

Echinus la
tine Erina
ceus appel
latur spinis
aculeatis.

calamus inflexus abrumpatur, PARRISI, Confide o
Diogenes, tenues sunt & Aphyis leuiiores, DIOGE, &
p Iouem leuissimi quoq̄, subinde tamē extrahe. PARR
en quis nam alius hic latus, tanq̄ semisectus piscis ac
cedit? Psetta quædam in hamum impegit, deglutiuit,
capta est. DIOGE, attrahat. quis nam est? PARRI,
Platonicum se asserit, PLATO & tu execrande ad aurū
accedis? PARRI, Quid ais o Plato? quid cum illo aga
mus? PLATO, ab hac eadem petra & ille, DIOGE,
ad alium capiendū cōsideas. PARRI, proinde perq̄
bellulum quædam accedere video, veluti in profundo
aparet, colore vario, ac vittas quasdam aureas in hume
ris habentē, cernis ne o Elenche? Aristotelem hic refert,
accessit, atqui rursus abiit, diligenter arbitratur, iterum
redit, degustauit, captus est, extrahat, num hic tibi Ari
stoteles cognitus est. ARISTO, ne me o Parrisiade de
ipso interroga, nam qs sit ignoro, PARRISI, nūquid
igif & hunc o Aristotele, ppetras? ARISTO, & maxi
me. DIOGE, sed ecce multos hic cōspicio pisces. parie
colores, spinosos, in superficie asperiores, Echinis ma
gis aculeatos, verriculo aliquo opus esset, verū non ad
est, satis erit si vnū ex grege tantū extrahamus, atqui ad
hamū accessit, q̄ ipsorū est ferocissim⁹. ELENCHVS
Confide, si videat, ac prius funiculum longe ferro circū
da ne dentibus abrodant, & aurū deglutiant, PARRI,
desedi, at tu neptune capturam secunda. Pape, pro ille
cebris depugnant, partim congregati Caricas circūro
dunt, alii vero deuorantes, ab auro detinent, bene ha
bet, adhesit quidam admodū robustus, Age dic cuius
tu cognomen refers? atqui ridiculus sum, piscem loqui
cogēs, muti siquidē sunt, Cæterū tu Elenche dic quem nā
hic magistrū habet? ELEN, Chrysippū hūc, PARRI,
intelligo quoniam aurum vt arbitror nomini cōuenire

videtur, At tu Chrysippe p Mineruam refer, nosti ne viros, vel talia ipsos facere doces? CHRYSIPPVS contumeliose p Iouem o Parrisiades interrogas, qui nobis quicq̃ cum iis qui tales existant conuenire suspicaris? PARRISI, Euge generosus es o Chrysippe, igitur & iste cum aliis in caput precipites, quonia spinosus est, actimendū ne si a quopiā comestus fuerit, guttur offendat. PHILO, satis o Parrisiades piscatus, ne qs (veluti multi solent) abrupto auro, & hamo aufugiat. indeq̃ sacerdoti abs te repetere sit necesse. Proinde nos ad deambulationem pgamus, tempus quoq̃ instat, vt & vos eo vnde venistis, reuertatis, ne vltra p̃scriptū tempus morā ducere videamini. tu vero o Parrisiades, & Elēche p Gyrum ad cunctos accedatis, & quēadmodū iussi, aut illos coronate, aut inurite PARRISIA, fient hec o Philosophia. valete virorū optimi, nos vero o Elenche pficiscamur, ac iussa exequamur, verū quo primū pgere necessum erit? nunquid in Achademiam vel Stoam? ab lycio exordiū faciamus, nil hoc refert, attamē hoc noui, quocunq̃ gentiū pueniemus, paucis equidem coronis, multis vero indigebimus cauteriis.

ΦΙΛΕΙ ΓΑΡ ΓΛΩΤΤΑΝ ΕΚΧΕΑΣ. ΜΑΤΗΝ.
ΑΚΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ΟΥΣ ΕΚΩΝ ΕΙΠΗ ΛΟΓΟΥΣ.

Quis vnq̃ humana laude, gloriam tantam consequutus est, quantā magnus Capnion inimicorum maledicentia possidet?

ERRATA,

Quod Io. Hessi Nurenbergēsis ac reue, Episcopi Vra-
tislauiensis Cancellarii nomē, parit̃ & Augustini Lupf,
Theologiæ doctoris ac Augustinēsum Heydelbergæ
prioris dignis, i amicorū nostrorū ac doctorū virorum
albo haud legiſ, non obliuione vel negligentia nostra,
sed scriptoris accidit incuria, quæ etiā p Martino Reus
Georgii nomen puerſe inſcripſit. quod tu amice lector
emendabis, & Augustinū, ac Hessium nostrū, honoris
gratia vel inter precipuos collocabis.

Impressum p Fridericum Peypus
Nurenbergæ sexto Nonas
Octobris. Anno salutis,
M. D. XVII.

